

Незалежне Українське видання із столиці Канади

ТАВСЬКИЙ ВІСНИК

лютий 2007, ч. 21

ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

І чого вони, як смерті, як чорт ладану, бояться Луценка з його “Народною самообороною”? Вчили-вчили Кучму з Януковичем у їхніх советсько-московських школах головного марксистського постулату: народ є рушійною силою історії – і все марно.

Тупі учні так нічого й не зрозуміли й виявилися цілковито безпорадними в конкретній історичній ситуації – помаранчевій революції, а варто було б зазирнути в заповищені марксистські підручники.

Яким би дивним це не здавалося, Маркс виявився правий. Роль народу в першій українській мирній народній революції справді була вирішальною. Уявімо на мить, що 22 листопада 2004-го на вулицю вийшло б протестувати, скажімо, лише декілька сотень людей. Бандюковичі змели б їх миттєво (як тієї жовтневої ночі під ЦВК, коли людей били молотками по голові), а результати другого туру

**Коли маси народу
стають
народними масами**

визнали б легітимними. Влада злякалася власне того моменту, коли кількісні накопичення маси народу перейшли в якісне поняття народних мас, на які, хочеш – не хочеш, а мусиш зважати.

Правда, рішучий Янукович із допомогою витягнутого сьогодні із загашника антиукраїнських сил на світ Божий командувача внутрішніх військ Попкова хотів поперти й на народні маси, проте Кучма цього не допустив. Та Кучма не підтримав придушення народу не тому, що як людина високоморальна боявся кровопролиття, а тому, що боявся, що це кровопролиття виявиться для влади невдалим і розлючений народ посадить диктатора-невдачу на кіл. Тому й не відбувся сценарій української Тімішоари з вимірювання кров'яного тиску диктатора перед тим, як поставити його до стінки.

У тривожні листопадові дні 2004-го
більшість (продовження на ст. 2)

У цьому числі:

Оксана Керик:
Утрачений банк
*“Львівська газета” розшукує
зниклі гроші
української держави*

Віктор Тригуб:
Золото Полуботка
ніхто і не шукав!

З життя пам'ятників

Стефанія Гурко:
Пісенний зорепад

Ілько Лемко:
В обіймах ворогів

:у числі цьомуУ

Марта Онуфрів:
Про з'їзд
українських
журналістів в
Торонто

Юзьо Обсерватор:
Еліта без яєць

Листи жовтябристки
ізделеку. Лист п'ятий:
Пам'ятник без
голови або майже
детективна історія,
також
обезголовлена

Сторінка на весело

Коли маси народу стають народними масами

аналітиків, та й більшість українців схилилися до думки, що антиукраїнська влада все ж у тій чи іншій формі застосує силу проти народу. Історичні паралелі, навіть найближчі в часі, здавалися мало переконливими. Якщо Мілошевич у жовтні 2000 року не стріляв у Белграді в народ, то це лише тому, що серб, яким би він не був, не може стріляти в сербів. І якщо Шеварднадзе в листопаді 2003-го не стріляв у народ на площі перед парламентом у Тбілісі, то це лише тому, що грузин не може дати наказу стріляти в грузинів. У нас же ситуація була інша. Для такої “високоморальної” людини, як Кучма (згадаймо плівки Мельниченка), ще й із графою в паспорті “русский”, і якщо навіть і етнічного українця, але з потужним антиукраїнським нутром, стріляти в українців було справою, яка не викликала б у нього ні найменших душевних сумнівів. Ну, подумаш, кількох підстрелиш, а решта самі розбіжаться. Зате ситуація в країні “нормалізується”, а заради правого діла працює принцип – мета виправдовує засоби. Ми ж ніби за ментальністю ближчі до Росії, а там стріляти по парламенту – звична справа. Якщо навіть такі думки були в Кучми, Януковича чи Попкова, то все ж страх за своє життя і прецеденти з новітньої історії, коли народ страчував диктаторів, стали домінуючими в рішенні не застосовувати сили проти народу, який наважився виступити проти “конституційних норм”.

Наші керманічі не читають не лише “Ахметову” чи “Тулака-Артьомовського”, а й, звісно, Джона Локка, від якого походить традиційна ліберально-демократична теорія революції. А ця теорія передбачає, що коли уряд порушує головні умови здійснення політичної влади, то політичні зобов’язання між народом і правителями розриваються, а політичний союз розпадається. Право народу на революцію – це право повалити уряд, який топче моральні права особистості. Навіть коли ці права сформульовано в Конституції як юридичні, саме право на революцію – не конституційне, а радше суто моральне, реалізація якого становить позаконституційний механізм стримування несправедливого уряду.

Це вже ніби справа минулого, і нелегітимність чи неконституційність Ющенка як всенародно обраного Президента ніхто з його ворогів зараз не ставить на порядок денний, хоча в плані ідеології “рівних захисників Конституції” “узурпаторство” Ющенка шляхом залучення “антиконституційних” дій народу, “купленого на американські гроші”, залишається прецедентом. Та для решти зрозуміло, що українці виробили цілком відповідний до традицій європейської ліберальної демократії метод позаконституційного впливу народу на нечесні дії влади, якою б вона не була.

Але народу, що переміг, довелося згодом впасти в ілюзію. Помаранчева еліта одержала владу буквально з рук народу. Без нас вони не сиділи б у міністерських кріслах. Вони наші, свої, рідні, і вони вірно служитимуть нам. Так ми думали після перемоги. Однак наша українська псевдоеліта, приведена до влади народом, швидко вичерпала кредит народної довіри. І сталося це власне через той префікс “псевдо-”. Несправжність і фальшивість нашої української національної еліти, яку можна сміливо назвати ерзац-елітою, – тема для ґрунтовної розмови, але можна впевнено констатувати, що власне український народ після помаранчевої революції добре затямив прецедент свого впливу на доленосні події у власній державі та, пройшовши щеплення від інертності й байдужості, став на прийдешнє, замість пасивного об’єкта – дієвим суб’єктом історичного розвитку. Тож недарма декому не спиться вночі від думки про “луценківську революцію на бруньках”.

Лько Лемко

КРАЇНА УКРАЇНА

На Донеччині процвітає нелегальна праця дітей на шахтах, а на Херсонщині підлітків здебільшого експлуатують на сільськогосподарських роботах.

Замість того, щоб читати книжки, деякі українські дітлахи змушені тяжко працювати. Таким є висновок спільного проекту, який втілили представники міжнародного жіночого правозахисного центру “Ла Страда-Україна” та Міжнародної організації з викорінювання дитячої праці.

“Діти працювали незаконно, у важких умовах, – розповідає Тетяна Дорошок, координатор програми центру “Ла Страда-Україна”. – В одній із шахт Донеччини перевіряючи побачили таку картину: 10-11-річні діти на мотузці спускалися в копальню, а звідти на-гора піднімали відра з вугіллям. Вони ризикували не тільки своїм здоров’ям, а й життям. Платили малолітнім робітникам мізерні кошти. А декому замість грошей видавали видобуте ними ж вугілля, щоб ті могли опалювати свої домівки. Як правило, такі діти – сироти, напівсироти або з бідних сімей. На підприємствах дітлахи працювали не за письмовою угодою, як належить, а за випробувальними термінами. А це заборонено”.

Комітети, в які входили представники служб у справах неповнолітніх, кримінальної міліції, управління освіти та охорони здоров’я, ходили в рейди також на вокзали, ринки, в бари. Виявилось, що 15-річні дівчата працювали в нічні зміни, хоча офіційно діти мають право працювати лише з 16 років, за умови, що робота не зашкодить їхньому здоров’ю та навчанню.

Компанії, що обізвала Ющенка фашистом, доведеться платити йому 500 гривень?

Верховний суд повернув справу щодо позову президента Віктора Ющенка до фірми “Плазма”, на рекламних площах якої у 2003 році були розміщені плакати з його зображенням у фашистській формі, для повторного розгляду у Ворошиловському райсуді м. Донецька.

Про це повідомляє “Остров” з посиланням на адвоката Сергія Осика, який був довіреною особою кандидата в президенти Віктора Ющенка. Раніше, у грудні 2003 року Ворошиловський районний суд прийняв рішення про виплату фірмою “Плазма” Віктору Ющенку 500 грн.

морального збитку і направлення Ющенку листа з вибаченнями. Однак "Плазма" оскаржила цю постанову в Донецькому апеляційному суді, який 23 березня 2006 року її скасував. У свою чергу Ющенко звернувся до Верховного суду.

Збитих студенток у Тернополі оцінили у 68 гривень

Водія, який 20 грудня 2006 року збив двох дівчат і спричинив масові безчинства у Тернополі, суд притягнув до адміністративної відповідальності у вигляді штрафу у розмірі 68 грн. Винуватець ДТП на засідання Тернопільського міськрайонного суду не з'явився, оскільки перебував у відрядженні, а кримінальну справу проти водія не порушували, оскільки, згідно з висновками медекспертів, обидві потерпілі отримали легкі травми.

Водночас слідство у кримінальній справі, порушеній за фактом перешкоджання роботі працівників правоохоронних органів 20 грудня, наразі ще не завершено. Як відомо, увечері 20 грудня 2006 року працівник адміністрації, збив на пішохідному переході двох студенток, що спровокувало масові заворушення у місті, тому що міліція почала його виправдовувати. Обурені тернопільчани перекинули автомобіль міліції та машину самого винуватця аварії, після чого вирушили пікетувати міське управління міліції. Пікет тривав до півночі.

Авіатаксі

Українська корпорація "Титан" у найближчому майбутньому планує створити справжній парк авіатаксі з літаків-амфібій власного збору "Скайвінд". Про це повідомив почесний президент корпорації Анатолій Левін. Та найцікавіше те, вартість перельоту на авіатаксі "буде практично такою ж, що й ціна проїзду звичайним таксі".

Дводвигунні чотиримісні літаки-амфібії можуть приземлятися і на тверду поверхню, і на воду. Такі "повітряні" таксі будуть укомплектовані економними двигунами "Ротакс" австралійського виробництва. Тож таким чином за годину польоту авіатаксі "з'їдає" лише близько 20 л бензину А-95. Саме завдяки цьому вартість такої послуги не зашкалюватиме.

Збір першого літака-таксі розпочнуть уже цієї весни на базі КБ "Скайвінд" у Києві. Надалі їх планують збирати і в Херсоні. Вартість однієї амфібії, залежно від комплектації, становить 60-100 тис. доларів. Щоправда, виявляється, "Титан" не є піонером у цій справі, в Україні уже існує кілька компаній, які надають літаки на замовлення. Клієнт викликає літак на певний час та в певне місце як звичайне таксі, лишень із тією різницею, що звичайним людям наразі така послуга недоступна. „Такі

компанії називають послугу "надання літака за викликом авіатаксі", або діловою авіацією, – розповіла співробітниця департаменту. – Проте її наразі важко назвати соціальною та доступною для багатьох людей".

Ідею „Титана” створити цілу мережу авіатаксі у департаменті наразі не готові прокоментувати. Мовляв, коли компанія зареєструє хоча б один літак для використання його як авіатаксі, тоді й можна буде щось говорити. А зараз хіба що можна говорити про зубожіння населення.

Символ української валюти вперше потрапив до комп'ютерного шрифту

Корпорація Adobe, один із лідерів у випуску програм для роботи з графікою та відео, випустила новий шрифт Arno Pro. До спеціальних символів цього шрифту вперше увійшов офіційний знак української гривні, разом із символами долара, євро й інших валют.

Графічний символ гривні складається з двох елементів. Перший і основний ґрунтується на рукописному варіанті літери "Г". Другий елемент – це дві горизонтальні паралельні лінії, які втілюють ідею стабільності грошової одиниці, високий потенціал і зростання національної економіки України. Схожу ідею традиційно використовують для позначення декількох валют, зокрема американського долара.

На думку Нацбанку, вибраний символ національної грошової одиниці є простим за зовнішніми ознаками та змістовним за своїм внутрішнім статусом. Графічне позначення гривні є максимально спрощеним, його легко запам'ятати, що гарантує застосування цього знака не тільки серед фахівців, а й поміж широких верств населення. Графічний знак гривні простий для написання "від руки", може бути розташований і перед номіналом, і після нього.

"Оттавський Вісник"

Незалежне українське видання із столиці Канади
У "Віснику" використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ

Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються мовою оригіналу

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Олег Петрів, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

Телефон: (613) 843-8206, e-mail: svit200@hotmail.com

Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9

веб-сторінка: <http://ov.ottawa-litopys.org>

Утрачений банк

Виявляється, Українська держава мала скарб, який втратила 1944 року. Коли на початку 1920-х уряд Української Народної Республіки перед наступом більшовиків покидав українські землі, працівники Українського державного банку також виїхали до Польщі. Цінними паперами й іншими складовими скарбниці заповнили потяг, який вирушив до Ченстохови. А в червні 1944-го все це забрали німці. Про це йдеться у спогадах працівниці банку Марії Аркас-Клепачівської й тодішнього директора банку Костянтина Клепачівського. Знайти їх можна у книзі “Державний центр Української Народної Республіки в екзилі”.

Як згадує Костянтин Клепачівський, згідно з угодою між Україною та Польщею, Український банк для збереження своїх цінностей отримав приміщення в Польському банку. Проте через рік польська влада розпорядилася звільнити його, відтак єдиним сховищем для збереження банкового майна України став фабричний будинок, який винайняв директор Державного банку України Костянтин Клепачівський. Він сплачував за нього з власного заробітку. 16 серпня 1944 року до будівлі, де зберігали скарб, під'їхали автомобілі, німецькі військові швидко повантажили всі скрині в машини та рушили геть. Отак безслідно зник український скарб.

Це зникнення досі викликає більше запитань, аніж існує відповідей. Чи справді німці забрали скарб, а якщо так, звідки вони знали про місце його зберігання? Чому всі тодішні функціонери уряду УНР в екзилі досі мовчать про нього? Чому Україна не ставить перед Німеччиною

питання про повернення державного скарбу? Представник Українського фонду культури у США та Канаді, голова товариства “Сила духу” (Філадельфія, США) Роман Лунь уже не перший рік намагається знайти відповіді на численні запитання. Щоправда, здебільшого наїтовхується на мовчанку...

В Україні питання віднайдення цього скарбу досі ніколи не озвучували. Понад те, фахівці нічого не знають про нього. Ні видатний український історик Ярослав Дашкевич, ані архівіст Іван Сварник навіть не чули про скарб УНР. Останній у коментарі львівській “Газеті” сказав, що в Центральному державному історичному архіві Львова немає відомостей про це.

– Там є спеціальний фонд, де зберігають документи урядів ЗУНР та УНР, я докладно ознайомлений із його змістом, однак інформації про скарб не маю, – зазначив він.

“Газету” зацікавило питання безслідного зникнення української скарбниці та відсутність відомостей про неї. Тому ми вирішили провести власне розслідування цієї теми.

– Якщо ситуація справді виглядала так, як це описав Костянтин Клепачівський, то чому наша держава не висуває претензій до Німеччини? – риторично запитує Роман Лунь. – Якщо це не так, то нехай би люди, які до цього причетні та щось знають, зізналися, як було насправді. Ми знаємо, що наша еміграція за кордоном багато працювала, зберігала традиції, вболівала за Україну. Але, з іншого боку, якщо звідти хтось давав на щось бодай долар, він старанно облікував усі кошти. В такому разі всі скрині з державним скарбом не могли зникнути просто так. Вони мали б бути облікованими. Люди мають знати, що сталося насправді, такі речі не можуть бути таємницею.

– Ви вже декілька років досліджуєте цю тему. Наскільки далеко вдалося зайти?

– Останнім президентом уряду УНР в екзилі був Микола Плав'юк (із 1989-го до 1992 року, – “Газета”). Коли три-чотири роки тому я пробував розпитати його про цей скарб, він якось зам'явся і сказав, що краще розпитати про це в Чопівського – внука Миколи Клепачівського, бізнесмена, який нині активно працює в Україні.

На жаль, ті, хто щось знає про це, вже старшого віку, вони потроху помирають. Був пан Юрій Іхтіаров, один із міністрів уряду в екзилі, родом із Донецька. Був Костянтин Луценко – міністр фінансів уряду в екзилі, родом зі Слов'янська. Я пробував їх розпитувати, вони сказали, що були речі, про які й вони не знали. В уряді існувала своя еліта, на якій певні речі замикалися. Але сьогодні в нас іще є Плав'юк. Він мешкає в Україні. Ця людина не повинна викручуватися й казати, що нічого не знає. Він мусить щось знати. Та чомусь Плав'юк, до слова, дуже боляче ставиться до цього питання. Так, ніби хтось когось у чомусь підозрює. Бо й справді, питання, куди зник

Соліст групи “ВВ” Олег Скрипка на кийському балі в уніформі часів УНР

державний скарб, можуть сприймати як підозру когось у причетності до його зникнення. Думаю, що й у сучасній українській державі цим хтось також має зацікавитися. Поставмо це на офіційний рівень і скажімо, що хочемо знати про його долю. Адже якщо підняти архіви, можна дійти до 1944 року та щось таки з'ясувати.

– Знаю, що деякі документи, які належали уряду УНР в екзилі, ви знайшли в колишньому приміщенні уряду у Філадельфії. Чи є там згадки про державний скарб? Можливо, хоча б там задокументовано його складову частину й вартість?

– 1997 року я опинився у Філадельфії, орендував будинок, у якому свого часу розташовувався уряд УНР в екзилі. Це двоповерховий будиночок, де на другому поверсі жили люди, а на першому збирався уряд. Потім там розмістився Інститут модерної історії України, який очолив Микола Плав'юк, а його заступником був Юрій Іхтіаров. У підвалі ми знайшли багато архівних матеріалів: література довоєнних і післявоєнних часів, різні записки... Коли позбавили все, що там було, вийшло вісімдесят картонних коробок. Відправили їх в Інститут літератури і мистецтва в Києві, яким керував Микола Жулинський. Свого часу я повідомив про ці факти й Олександра Федорука,

який тоді був головою Комітету з повернення цінностей при Кабінеті Міністрів. Проте, наскільки мені відомо, він також нічого не довідався. Намагався порушувати це питання перед Німеччиною, там не мали жодної інформації про це. Водночас те, що державний скарб виїхав, — однозначно.

Щодо змістового наповнення цих документів, то мені про це нічого невідомо. Ми просто відправили їх усі в Україну. Далі, наскільки знаю, ними ніхто особливо не переймався. Самотужки ж переглянути весь цей масив матеріалу ми не мали змоги.

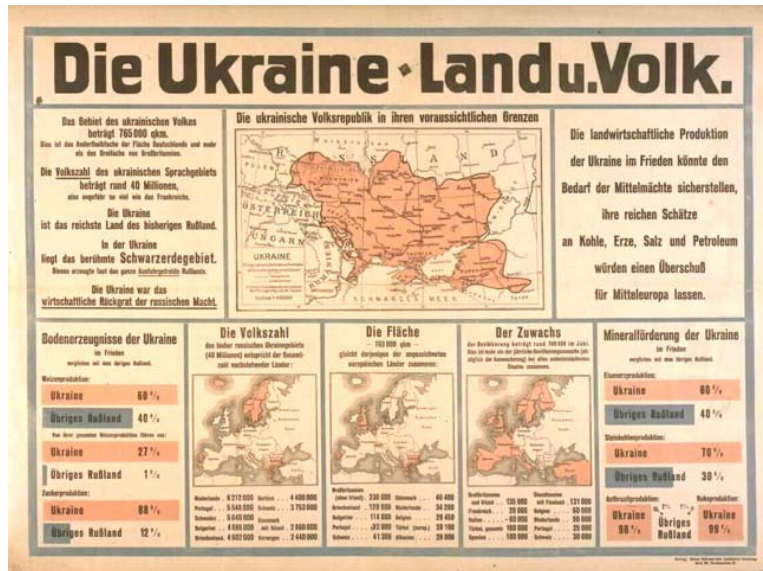
— Як ви думаєте, чому в Україні ніхто не бажає порушувати це питання на державному рівні?

— Думаю, тут є певні підводні камені, про які мені невідомо. Можливо, нікому за це взятися або бракує доказів. З іншого боку, оскільки 1992 року уряд УНР в екзилі передав усі права першому президентові незалежної України Леоніду Кравчуку, це означає, що уряд в екзилі зняв із себе відповідальність. Знаю, що тоді передали й архівні документи. Їхній шлях, мабуть, можна простежити. Але ще раз наголошу: зацікавленим у тому, щоб порушити це питання, мав би бути Микола Плав'юк. Це все-таки державний скарб, він не повинен зникнути й забутися, ніби нічого й не було.

— Наскільки ймовірною, на ваш погляд, виглядає версія про те, що німці під'їхали машинами та просто забрали скарб? Невже державної скарбниці не охороняли?

— Гадаю, що це було можливим, оскільки, по-перше, охорони, як ми бачимо з тих спогадів, могло й не бути, адже приміщення, де зберігався скарб, фінансували з особистих коштів Клепацького. По-друге, хтось мусив "навести" німців на цю будівлю. Їм не потрібно було забирати макулатуру чи папери. Це означає, що вони точно знали: в цьому будинку є цінності. По-третє, не хочу нікого підозрювати або ображати, однак мушу сказати: на німців могли просто все "списати", мовляв вони приїхали й забрали все. Бо якщо справді сталося так, то чому з 1944 року в цьому питанні залягла така тиша? За логікою, в такому разі провідники уряду в екзилі мали б говорити, що їх пограбували.

— Ви припускаєте, що мовчанка триває саме з останньої

Можливо, частина цих грошей пішла на створення цих кооперативів. Цікавим є те, що хоча за останні п'ятнадцять років завдяки припливу четвертої хвилі еміграції кількість членів у цих кооперативах суттєво зросла, й сума надходжень збільшилася приблизно до двох мільярдів доларів, у складі правління немає нових членів, хоча статутами кооперативів це передбачено. Старші члени правління мотивують відмову включати туди нових тим, що в них буцімто немає досвіду. Водночас, можливо, там просто є якась інформація, якої не може отримати кожен член кооперативу.

— Чи є інші версії зникнення державного скарбу України, ніж у спогадах Клепацького? І чи його версію підтверджують або ж спростовують інші джерела?

— Інших матеріалів, окрім цих спогадів, я не бачив. Тому підтверджені чи спростовані немає. Та жодна людина, з якими я спілкувався, в усній розмові не заперечувала цих фактів.

Розмовляла Оксана Керик

P.S. Отже, факту існування Державного скарбу УНР не заперечує ніхто. Відтак мали б зберегтися бодай якісь документи з цього таємничого потяга, останньою зупинкою якого був 1944-й, нібито Ченстохова. Тому "Газета" продовжить своє розслідування через контакти з людьми, які можуть пролити світло на цю наразі невідому сторінку вітчизняної історії. Поки що не вдалося відшукати свідків, які бачили, куди саме виїхали з Ченстохови навантажені українським золотом німецькі машини. Слідкуйте за наступними публікаціями.

Ізраїльтяни допоможуть Сумам

Фахівці з ізраїльського міста Єхуд запропонували міській владі Сум розробити детальні проекти з поліпшення вуличного освітлення, будівництва сміттєпереробного заводу і реконструкції міського парку, який ще зі середини 1990-х років перебуває у занедбаному стані і потребує негайного упорядкування. Ізраїльтяни пропонують безкоштовно встановити в Сумах на мережах вуличного освітлювання енергозберігальне устаткування. Натомість вони отримуватимуть упродовж 5-10 років частину із заощаджених грошей. Також ізраїльська сторона виступила з пропозиціями побудувати у місті сміттєпереробний завод. Цю проблему міська влада Сум безуспішно розв'язує вже багато років. Міський парк громадського відпочинку ізраїльтяни запропонували реконструювати, одержавши натомість можливість встановити там атракціони власного виробництва.

Дмитро Каневський, Хайфа

ЛІТОПИС
ФОРУМ ДОСЛІДІВ
ІСТОРІЇ УПА

ЕЛЕКТРОННЕ ВИДАННЯ

Головний редактор:
Євген Штендера
1 (613) 726-3187

Журнал розчислений на дослідників і читачів
в Україні і діаспорах.

Сторінка на Інтернеті:
<http://forum.ottawa-litopys.org/>
e.shtendera@ottawa-litopys.org
litopys@mondenet.com

**Листи жовтябристки іздалеку
Лист п'ятий**

Оттава, січень 2007

**Пам'ятник без голови або майже
детективна історія, також
обезголовлена**

Цей лист жовтябристки здалеку планувався як різдвяний, тобто хотілося розповісти про святкування Різдва в Канаді, однак, як я не крутилася, подібно до мухи в окропі, всі мої тексти зводилися до опису великих шопінгових знижок, новорічної ілюмінації, якою щедро прикрашають свої оселі й офіційні установи канадці, і до милих ностальгійних святкувань в українській громаді. Тобто сюжету не вийшло. Одна емпірика.

Зате народився інший сюжет, майже детективний: Канада піднесла Україні „новорічний подарунок”. Якраз напередодні 31 грудня стало відомо, що в Торонто з постаменту зник пам'ятник Шевченка. Власне, той, хто більш-менш уявляє собі Канаду, подумає, що це просто нонсенс. Бронзову фігуру, вагою дві тони, висотою сім метрів, вкрадено у державі зі взірцевим порядком і неймовірною міжкультурною толерантністю! Та такого в Канаді не може бути, бо такого не може бути ніколи! Однак воно таки сталося.

Оговтавшись від першої звістки про таємниче, цілковите неканадське зникнення, я почала спостерігати, як на цю трагікомічну історію, здавалося б, цілковитого кримінального змісту, почали нанизуватися дуже дивні деталі.

Перше, що насторожувало, – не сам факт злочину, а... спокій значної частини української громади. Ясно, що багато людей обурювалося, однак загалом українська Канада загадково мовчала. І я збагнула, що в цій історії навіть не подвійне, а потрійне дно. Власне, перше дно – суто кримінальне. Офіційна версія: пам'ятник викрали мисливці на кульорові метали з метою переплавки бронзи з високим вмістом міді.

А друге дно... Однак все по порядку. До зникнення пам'ятник Шевченку самотньо стояв собі в парку Oakville на околиці Торонто. Щоб уявити собі його місцеперебування, можна пригадати собі Велику окружну дорогу в Києві, тільки „без девочек”. З одного – внутрішнього - радіусу траси тягнеться довга нежитлова смуга, а на її зовнішній стороні – симпатичні нові житлові райони Торонто. Власне, спальні райони в Канаді зовсім на схожі на наші. Замість безликих висотних будинків, - ланцюжок акуратних двоповерхових котеджів. Але про це іншим разом.

Отже, з одного боку траси, що огортає Торонто, – пустир, поле, серед якого і розмістився Oakville парк, а з протилежного боку – житловий спальний район, що упирається прямісінько в територію іншого парку, що звється „Київ” і належить громаді православної церкви святого Володимира. Власне, землю для нового житлового району було куплено у неї ж, а межа пролягла якраз уздовж українського цвинтаря, тож мешканці багатьох симпатичних, майже лялькових, будиночків мають насолоду споглядати з вікон своїх осель могилки і надгробки з милими українськими прізвищами. Народ без комплексів, їй бо'!

Оскільки Oakville парк знаходиться на пустинній стороні траси (хайвею), тож, природно, рідко хто там опиняється, тим більше такої сльотавої зими, як ця. Тому, власне, ніхто й не може точно вказати дату зникнення пам'ятника. Межі часових рамок викрадення української святині розтягнулися від 15 до 30 грудня!

Треба сказати, що сам Oakville парк справляє дуже миле враження. І варто врахувати, що це не окультурений ліс, а справжній парк, насаджений українцями і співчуваючими,

причому дуже грамотно і з любов'ю. Особливо зворушила мене калина (а точніше її канадський різновид), червоні кетяги в снігу створювали типовий український колорит. Уздовж алейки, що веде до самого пам'ятника (а тепер вже просто до постаменту), стоять лавочки, що, як і кожне дерево в парку, є пожертвою українця чи української родини. На кожній з них – табличка, що засвідчує, від кого зроблено подарунок. Таку традицію я спостерігала і в Англії, і в Шотландії, і в США. Особливо зворушила мене лавочка, подарована парку Шевченка родиною Мацкевичів. Я відразу ж згадала Петра Мацкевича, головного редактора видавництва „Кальварія”, з якою у мене пов'язано багато приємних спогадів про три видані мої книги. А от в кінці алейки стоїть високий постамент з написом і черевика Тараса Григоровича – це все, що лишилося від пам'ятника.

Тепер ми підішли до головного. Пам'ятник, як і земля парку, є власністю однієї з численних українських організацій в Канаді, яка відома тим, що стоїть осторонь усіх інших. Вона називається ТОУК – Товариство Об'єднаних українців Канади, однак більше відома під назвою „Комуністи”. Складалася вона переважно з представників другої, економічної, хвилі міграції, і тому вік її нинішніх членів є дуже поважний. ТОУК було створено після Другої світової війни, коли в Канаді були досить популярними соціалістичні та комуністичні ідеї, а її представники підтримували товариські зв'язки з Радянською Україною, що перетворило його в середовищі українців Канади на „персону нон-грату”. Нині представники цієї організації ведуть мирний спосіб життя, збираються вечорами і вголос читають Шевченка...

А от пам'ятник Шевченку було подаровано Радянською Україною у на честь 60-ліття першого поселення українців у Канаді, тобто у 1951 році. Ось і стала зрозумілою загадка мовчанка української громади в Канаді. Більше того, на Блурвест (це частина Торонто, яка колись була виключно українською, але й дотепер тут є багато українських крамничок та організацій), у ті дні можна було почути: „Так їм, комуникам, і треба! Ми до того пам'ятника не маємо ніякого відношення!” (!?). Коли ТОУК вирішив зібрати громадськість, щоб спільно вирішити: „що ж робити?”, на їхні збори прийшло... близько двадцяти чоловік, та й то, своїх. Було телебачення (неукраїнський канал), трохи преси і... відтята голова Тараса Григоровича, знайдена перед тим поліцією на пункті здачі

ШЕВЧЕНКО В ОТТАВІ...

Єдина для оттавської української громади унікальна можливість здійснити проект встановлення пам'ятника Тарасові залежить від кожного з нас. Якщо ви відчуваєте внутрішній поклик віддати шану Кобзареві, дати ділову консультацію у сфері полагодження бюрократичної документації або будівництва, просто активно включитися до діяльності і додати свої зусилля у спорудженні монумента

нашому видатному Землякові, -

не згубіть рідкісний шанс, наданий історією лише раз. Ваші діти, в майбутньому прогулюючись попри пам'ятник Тарасові Шевченкові, з гордістю казатимуть своїм ровесникам з України у його спорудженні заслуга і наших батьків.

**За інформацією, з пропозиціями
та з допомогою звертатися:**

“Комітет по встановленню пам'ятника

Т. Шевченка в м. Оттаві”

тел. (613) 725-0006

e-mail: orest.dubas@servicecanada.gc.ca

http://www.infoukes.com/tarasinottawa/

металобрухту Burlington metal recycler. Канада все-таки виявилася Канадою. Людина, якій було здано голову на металобрухт, прочитавши в пресі повідомлення, відразу ж заявила у поліцію, Ось так і вийшли на слід злочинців, імена котрих поки не розголошуються, оскільки слідство не завершено.

А тепер про голову, тобто про „третє дно” цієї історії. Здавалося б, цілком логічно, укравши бронзову статую, розчленовуючи її, передусім відтяти голову. Дуже логічно. Однак є в цій історії щось символічне. Ми начебто відхиляємося від основної теми, однак це тільки „начебто”. Насправді, коли ця трагікомічна історія відійде в минуле, на перший план вийде саме символічне її значення.

Одним із найпоширеніших сюжетів у міфології майже всіх народів є творення світу з розчленованого тіла жертви/Бога. З різних частин тіла утворюються різні предмети, явища навколишнього середовища, і таким чином твориться світ. В українців, зокрема, збереглися обрядові (а значить дуже архаїчні) пісні на цю тему, зокрема, веснянка, в якій співається, як з різних частин тіла утопленіці утворюються ріка, береги, кущі, дерева, птахи, риби. Є також приклади з більш пізнього за походженням – історичного – розділу українського фольклору, зокрема, легенда про голову Семена Палія. Якось селянин пішов у поле орати і виорав голову (череп), яка заговорила до нього. Подумавши, що це не проста голова, він спалив її, а попіл склав у хусточку і поклав на припічку. Його донька випадково лизнула той попіл, визначаючи, чи не сіль то, і, за міфологічною логікою, завагітніла. Знову ж таки, за міфологічною логікою, батько, дізнавшись про спосіб завагітнення, повірив доньці. Ось вам і український варіант непорочного зачаття! В кінці легенди іде лаконічне пояснення: це була голова Семена Палія.

Відомо, яку роль в історії культури відіграють факти на кшталт „полювання на голови” у народів острівної Океанії, „зрізання скальпів” у індіанців Північної Америки, доля Іоанна Хрестителя, чия голова нині перебуває в мечеті Омейядів у Дамаску і є об’єктом поклоніння як християн, так і мусульман,

доля святого Павла, чие тіло і голова поховані в різних місцях Риму, а також порівняно недавня українська історія, рани від якої досі не загоїлися...

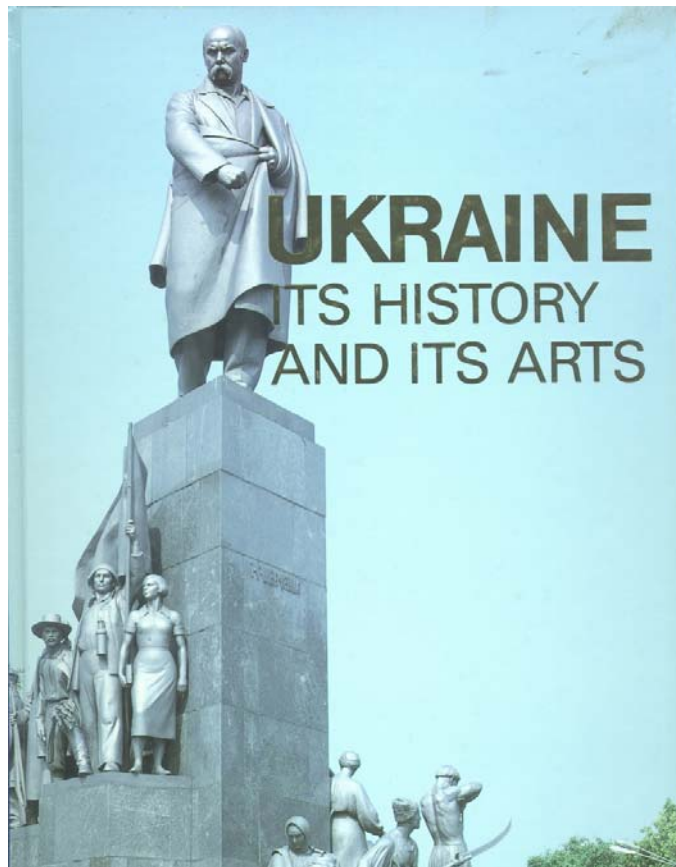
Власне, відділення голови від тіла, за давніми переконаннями, завжди мало містичне значення. З одного боку, відрубуючи голову, роз’єднували дух і тіло, у такий спосіб позбавляючи людину, особливо з якимись харизматичними або екстрасенсорними (у середні віки – відьомськими) якостями, магічної здатності впливати на події навіть після смерті. З іншого боку, відтята голова набувала невиданої надприродної сили і починала вести окреме від тіла існування. Були правила, за якими слід було поводитися з головою (черепом), адже вона могла передати живим свою, збільшену в стократ, мудрість, але могла й помститися їм за неповагу.

То як поведе себе Тарасова голова в Канаді?

Шевченко за 950 тисяч

Уже незабаром у столиці Грузії Тбілісі встановлять пам’ятник Тарасові Шевченку. Пам’ятник виготовили на замовлення Кабінету Міністрів України. Передбачають, що на офіційне відкриття прибудуть представники київської влади. Ймовірно, це станеться під час святкування Дня Києва у Тбілісі в рамках Року України в Грузії. До речі, як повідомляє прес-служба Київської міської держадміністрації, пам’ятник українському поетові вже в мерії грузинської столиці. Українській стороні такий подарунок обійшовся у 950 тисяч гривень (біля 219 000 кан. доларів – для порівняння – пам’ятник Шевченку в Оттаві виносить приблизний бюджет 80 000 кан. дол.).

www	
Арх	mi:
www.solo	p03.php
www.archiv	d_rukh.php
www	php
w	
ww	ml

Пам’ятник Т. Шевченку в Харкові. Встановлений в 1935 році. Між іншим, за глибокого “союзу”. Так що кандидат на зникнення, також. Скульптор Матвій Манізер (1891 - 1966) – і для цікавих - колишній вчитель відомого канадського скульптора Лео Мола.

ВІД РЕДАКЦІЇ

Для тих хто вперше потрапляє до столиці Канади “ОВ” розпочинає нову рубрику про українську Оттаву. Можливо вона буде цікава не тільки для гостей, але й для українців, які вже проживають тут давно. “Оттавський Вісник” запрошує всіх своїх читачів надсилати свої цікаві дописи чи рідкісні фотографії з українського життя в Оттаві

Оттава - столиця Канади розташована на берегах річки Оттави, яка ділить межу між Онтаріо і Квебеком. Місто знаходиться в східній частині Онтаріо, 400 км. на схід від Торонто і 190 км. на захід від Монреалю і є другим найбільшим містом в провінції після Торонто. Заснована в 1850 р. як під назвою Байтаун (Bytown). В Оттаві знаходиться велика кількість музеїв, офіційних резиденцій та урядових будівель. Серед головних музеїв є Національна галерея, Військовий музей, музей Науки і Технології, музей Авіації, Природничий та музей Цивілізації. За останнім переписом в Оттаві проживає до 900, 000 чол. Серед них є приблизно 20 000 українців. Незважаючи на невелику кількість - передовсім це зумовлено тим, що Оттава ніколи не мала промислової інфраструктури, яка б притягувала велике число іммігрантів - присутність українців у столиці є вельми помітною.

*Центр Оттави
з висоти
пташиного лету*

Насамперед тут знаходиться українське Посольство в Канаді, біля якого зосереджуються найважливіші події державного рівня. Численні делегації з України, відомі політики та діячі часто є гостями саме Оттави. З іншого боку, в державних канадських установах працює багато українських канадців. Деякі з них залишили досить яскравий слід в історії Канади, і Оттави зокрема.

Хоча тут нема видимого скупчення українців на зразок Вінніпегу чи Торонто, зате існує багато розкиданих місць, які говорять про їхню жваву давню присутність в Оттаві - від назв старих вулиць та парків до відомих всім оттавцям сучасних споруд.

Регіон теперішньої Оттави здавна був місцем проживання індіанських племен племені Алгонкін. Перший європейський поселенець в регіоні Філімон Райт започаткував нове поселення на квебекському боці ріки Оттава в 1800 р. Він розумів, що транспортування лісу річкою з долини р. Оттави до Монреалю було дуже важливе, і цей регіон дуже швидко почав розбудовуватись завдяки торгівлі лісом. Населення регіону почало швидко зростати, коли полковник Джон Бай закінчив будівництво каналу в 1832 р. Керівництво міста мало на меті

забезпечити безпечний та швидкий транспортний шлях між Монреалем і Кінгстоном на озері Онтаріо. Будівництво каналу почалося в північній частині міста, де полковник Бай збудував військові бараки на тому місці, що пізніше стало Парламентським Пагорбом. Ця територія міста скоро стала відомою як Байтаун (Bytown).

Лісова промисловість притягнула сюди українців відразу ж після Першої світової війни. Невдовзі, українських працівників стало настільки багато, що було започатковано аж дві парафії, і спочатку для лісорубів була збудована спеціальна “професійна” церква. Перша українська церква в Оттаві була створена в 1918 році і називалась вона Австрійсько-Буковинською Греко-Православною Церквою Святої Тройці. Другою церквою була Українська Незалежна Греко-Православна Церква і вже від початку 1920-их років у проводі її був о. Богатирець. Обидві ці групи користувались спільним церковним будинком на вулиці Gladston, хоч і різнилились своїми поглядами й підлягали різним єпископам. Більшість перших поселенців ішли на Захід відкривати нові землі. Порівняно мала частина українців вибрала місцем свого осідку столицю Канади - Оттаву. Спочатку, крім лісорубів, це були дрібні ремісники та заробітчани, які прибули з Галичини та Буковини. Лише в 30-их роках почали з'являтися поодинокі фахівці, які діставали працю в державних установах. Українці продовжували перебувати в Оттаву як до другої Світової війни, так і після неї, тільки що повоєнні іммігранти виявились саме тими, що внесли новий розділ в історію української присутності в Оттаві. З їхнім прибуттям почали виникати нові установи, різко поживалося місцеве культурне та організоване життя.

(...продовження у наступних числах)

WEB-сторінка УКРАЇНЦІВ Монреалю

Québec-Ukraine.com

http:

tml

Про З'їзд українських журналістів

Пригадується, як шість років тому відбувся в Торонто З'їзд журналістів Північної Америки, на якому не обійшлося без прослави кучмівської «демократії». Хто б міг подумати, що через декілька років народна хвиля змете не тільки тодішнього «гаранта» Конституції, але й його оспівувачів.

Цьогоріч усе відбулося набагато скромніше, малочисельніше. Ніхто нікого не прославляв. Про політичну ситуацію в Україні журналісти не обмовилися й словом. Мою пропозицію про спеціальне звернення учасників З'їзду з приводу наступу на демократію в Україні присутні проігнорували.

Часом мені доводиться клясти свою неукраїнську пунктуальність, яка, правдоподібно, дісталася мені в спадок від моєї прабабусі-німки. Саме ця точність є предметом деяких моїх непорозумінь із людьми, які живуть за суто українськими мірками, так барвисто охарактеризованими Остапом Вишнею, а це - «забув, спізнився, я так і знав». Думалося, що більшість місцевих журналістів, які змужніли чи вирости в англomовному світі, мають бути пунктуальними. Але так гадала лише я, останками сил добігаючи до торонтонського КУМФ, щоб ні на хвилину не запізнитися. Яке ж було моє здивування, коли зрозуміла, що організатори і не планували вчасно розпочинати З'їзд! Його відкрили з одногодинним запізненням...

Працівники пера й журналістська етика

Під час роботи З'їзду мені пригадалися блискучі діаспорні журналісти. І так нестерпно захотілося встати й оголосити їхні прізвища та запропонувати присутнім низько вклонитися їхній світлій пам'яті: довголітньому редакторові часопису «Свобода» Іванові Кедрин-Рудницькому, журналістам Михайлові Сосновському та Роману Рахманному та інші. І ще -- закликати всіх працівників пера йти їхніми праведними дорогами, а не плисти, як це нерідко буває, за каламутною течією. На жаль, мій статус не дозволяв мені цього зробити. І так прикро стало, що згадані правдоборці-журналісти вже перевелися. Натомість з'явився новий гібрид, замішаний на мертвій хватці совка з показушним місцевим патріотизмом.

«Забув, спізнився, я так і знав»

На цьому З'їзді з уст однієї редакторки прозвучала стурбованість щодо звуження україномовного простору, точніше -- зменшення кількості її передплатників. У контексті наступу на український інформаційний простір з боку російських без платних газет, ця особа зіслалася на мою мовну розвідку п.з. «Добровільне духовне рабство». Можна було б повірити в те, що в мене з'явилася нова прихильниця, коли б... Коли б ця редакторка не писала й не вмістила в своєму журнальчику на мене й на мого чоловіка Йосипа Гошуляка (відомого оперного й концертного співака, що 60 років самовіддано служив українській культурі) серію брудних наклепів, фальшивок, підтасувань, від яких несло знайомим мені ще з СССР атидисидентським, гебістським душком. (Жмут правди на «отруйну» брехню Раїси Галешко читайте нижче) Мабуть, попередні епітети дали можливість читачам проникнути в темні й запліснявілі комори душі (чи бездушності) цієї редакторки. Решту ратних подвигів цієї особи можна почерпнути в США, звідки її заледве спекалися з редакції тижневика «Свобода» та з деяких американських кримінальних хронік(!). Навряд, чи багато торонтонців передплатують цей «сатиричний» журнальчик, над рівнем і виглядом якого хочеться плакати.

Порушити в цій статті тему пасквілей мене заставила думка про те, що сьогодні комусь у діаспорі чи поза нею конечно потрібно знищувати або ж нейтралізувати рештки справжніх українських патріотів чи кращих представників української культури. Принагідно поінформую читачів, що в Торонто з'явився добрий, чистий за духом і помислами, високо культурний, кольоровий, прекрасно оформлений журнал «Основа»! Є з чого порадити!

Однак про курйоз наступного З'їзду журналістів. Автор цих рядків звернулася до провідників Співки, щоб вони створили комітет журналістської етики, де б можна було розглянути згадані пасквілі й дати їм відповідну оцінку. Бо саме так мала б вчинити Співка журналістів, щоб не покрити себе ганьбою. Щобільше - таким чином Співка мала б запобігти публікації нових брудних пасквілей, спрямованих проти відомих культурних і громадських діячів. Відповідь проводу Співки тут же, на З'їзді, не заборилася: пасквілі є виключно особистою справою двох заторкнутих сторін і не підлягають розгляду. Звідси випливає: провід Співки сприяє появі нових фальшивок, в яких ця одіозна особа безкарно змішуватиме з болотом ще не одного культурного чи громадського діяча.

А як же з журналістською етикою? Ось як її трактує провідний журналіст Володимир Мостовий зі «Дзеркала тижня»: «Журналістська етика -- професійна совість». Як кажуть, коментарі зайві. І тут можна б поставити товстенну крапку не тільки над темою зменшення передплатників згаданого журнальчика, але й над розумінням окремими працівниками українських ЗМІ поняття «журналістська етика». Позаяк з пустого в порожнє не наллеш.

Перебіг З'їзду та проблеми україномовного простору

Проблеми україномовного інформаційного простору в діаспорі -- не нова тема. Знаємо, що цей простір скорочується з кожним роком, немов та бальзаківська шагрєнова шкіра.

Відходить у засвіти старше покоління українців, які стояли на сторожі національних інтересів. Більшість їхніх дітей і внуків, що народилися в Канаді, не знають української мови настільки, щоб читати й підтримувати україномовну пресу. Та й коло їхніх зацікавлень радше в англomовному світі. На жаль, нова хвиля еміграції з тих чи інших причин не в змозі протидіяти наступові асиміляції, що щораз більшим валом

накочується на нас. Усі ми стаємо свідками закриття чималої кількості старших діаспорних газет і журналів, а деякі з них, щоб як-так вижити, стали наполовину або майже повністю англomовними.

На минулому З'їзді симпатичний журналіст зі США Ігор Дябога закликав українців створити єдину, потужну українську газету для всієї Північної Америки. Ця пропозиція була б дуже слушною, коли б йшлося про іншу націю: на заваді українцям завжди стоїть їхній яскраво виражений індивідуалізм.

З'їзд журналістів тривав приблизно одну годину, відкрив його редактор тижневика «Гомін України» д-р Олег Романишин. Він порушив питання швидкісного розповсюдження інформації через Інтернет. На його думку, таке миттєве поширення має свої позитиви й негативи. До останніх належить неправдива інформація, за яку, як правило, ніхто не несе відповідальності. А тому завданням української преси є: спрямовувати читача до правдивого джерела, разом з тим -- відстоювати українські інтереси. Пан Романишин зупинився на головній проблемі української преси -- її виживанні. Він наголосив на тому, що це питання повинно контролюватися діаспорними надбудовами, а обов'язком кожного українського підприємця є підтримувати свої ЗМІ. Натомість Олександр Харченко, заступник голови Співки журналістів, зосередив увагу на бракові підтримки цієї Співки з боку самих працівників українських ЗМІ. Голова Співки журналістів Юрій Кляфас, продюсер телемережі «Контакт», говорив про необхідність встановлення тісніших контактів з журналістами України, з діаспорною надбудовою КУК, про потребу поживлення праці самої Співки. Пролунала низка цікавих пропозицій, однак час покаже, чи зможе Співка журналістів стати дієвою організацією. На З'їзді виступили гості з України - працівник слова Микола Дубас, тележурністер Борис Бойко, а також торонтонець Микола Латишко та ін. На жаль, Співка не змогла похвалитися своєю діяльністю: між двома її з'їздами відбулося всього два інформативно-культурних заходи.

Марта Онуфрієв, Торонто

Благодать зійшла на Львів, яка не була. Сам прем'єр пожалували з ескортом. Невідомо, чи він задля цього візиту вбрав памперси, як це радив Ющенкові, коли той їздив у Донбас, але у чому він остаточно переконався, то це в тому, що Львів – не Донецьк. Тут такої чудової організації спецефектів, яку підготували у Донецьку для Ющенка, і близько не спостерігалося.

Януковича віршиками. Мовляв, ось тут звучала музика, то нехай же прозвучить і поезія. І Янукович – тонкий цінитель високого мистецтва та палкий прихильник Ахметової – зобразив на обличчі філософську задуму, на якій відбилося усе горе світу. Тут його іміджмейкери явно перестаралися, коли напучували, якою саме міною на обличчі зустрічати поезію. Віршики були зовсім не сумні, а сказати б грайливі.

Еліта без яєць

Жалюгідна купка пікетувальників у скверіку під стінами обласної адміністрації виглядала сумно і не викликала гострих емоцій. Янукович навіть хоробро наблизився до них, знаючи, що усіх пікетувальників перед тим, як допустити у скверик, обшукали з метою виявлення яєць та інших бронебійних реквізитів.

У палаці Потоцького наш Дон зустрічався з львівською елітою. Ну, і як то вже в традиції тої нашої достохвальної львівської еліти, всі при появі високого гостя зірвалися з місць і почали натхненно плескати під бадьоре тріпичкання сердець, а на кожному писку світилася радісна усмішка. Бо ніхто так не вміє гарно вітати високих київських достойників, як наша львівська еліта. Так само вона вітала Кравчука, так само вітала й Кучму Першого, а потім Кучму Другого Оновленого. І якби гукнув Янукович: „На коліна, гтгадюки!“, то вмиг гепнули б усі на коліна і прохали б: „Прости, батьку!“

Лизодупіє наше уже в крові сидить. І буде сидіти, доки не вимруть усі ті старпери, які школу лизання проходили ще за советів. У 1999-му навіть анекдот з'явився. Приходить Кучма до проктолога, а той оглядає йому дупу і так, і ськ, але нічого не може зрозуміти. „А що таке?“ – питає Кучма. – „Та от дзюрки, перепрошую, не видно“. – „От клятї галичани! Зализали!“

Не знаю, чи піде Янукович так само до проктолога, бо я би йому радив якнайскоріше це діло зробити, поки не заросло, але списки тієї з понтом львівської еліти затверджували аж у Міністерстві культури і лічно Ганця Герман. Тому нічого дивуватися, що всі, хто до Яника нерівно дихає, були навіки зі львівської еліти викреслені. Ігор Калинець, скажімо, мерз на морозі разом з пікетниками.

Якийсь історик, вигнувшись коцюбою, виголосив: «Дякуємо вам, Вікторе Федоровичу, від всієї галицької інтелігенції, що ви приїхали, ми вас дуже любимо, підтримуємо за те що ви працюєте на благо всієї України».

Та який тебе хрін собачий уповноважував дякувати від всієї галицької інтелігенції? Хруню ти останній! Йди собі лупнися головою об одвірок, то, може, тобі коліщатка і шрубки на місце стануть. І то маємо таку еліту! Що готова кланятися і дякувати, хоч самому Люциперу. А якби й зіправді який Люципер з'явився і оголосив, що від нього буде пекло на землі, то наша еліта іно би ся поцікавила: „А пробачте, що ми вас перепрошуємо, чи наша українська мова буде?“ – „Буде!“ – „А-а, ну, то файно, файно, най буде й пекло“.

Бо як же не згадати ті незабутні помпезні зустрічі у театрі імені Заньковецької з нашими президентами, коли кожен з них мусів у першу чергу засвідчити непорушність державної мови, і того вистачало, аби бити браво зі слезами на очах. Голова Спілки письменників Марія Якубовська пригостила

Найбільше нашому телебаченню сподобалося, як пан професор осоромив львівську інтелігенцію запитанням: „З історії нічого забрати не можна, воно в історії залишиться... Я впевнений... (пауза), я не пам'ятаю, хто це сказав – що "завжди перемагає краса"..."

Львівська еліта сильно розхвилювалася і почала вгадувати, як у грі на мільйон, починаючи від Адама, тобто від Аристотеля. Далі хтось мудрий бовкнув, що то сказала його сусідка Галя, коли була молода. Аж нарешті котрийсь таки вродив, що пан прем'єр перефразував Достоевського, який гейби сказав, що „Краса врятує світ“. Еліта полегшено зітхнула і витерла піт. У декого вочевидь закрався страх: ану ж Янукович подумає, що то його назвали Достоевським, бо дістав своєю балаканиною ні про що.

А проте так і залишилися загадкою, хто ж сказав, що „завжди перемагає краса“? Не знаю, як ви, а у мене така тиха підозра, що це Януковичу сказала Ганця Герман.

Під кінець тієї всієї дифіліди, як Пилипцю з конопель, вискочила актриса погорілого театру Західно-оперативного командування (колишній театр Советської армії) і почала агітувати донецького боса за русскоязычний тіатр. Ну, бо ві Львові страх, як треба такого тіатру. Бо ж данецькі пацани закуповують усе більше всякої нерухомості, стають львів'янами, а куди піти з братками у вільний від стрелок вечір? Нема куди! А ще дама хотіла би збільшити кількість русскоязычних шкіл. Малувато-с, поміаєте. Це ж неподобство! Хоча насправді у російських школах дітей недобір, багато росіян воліють віддавати дітей в українські школи, ба навіть чимало з них відвідують – о жах! – греко-католицьку церкву. Проте дама своєю істеричністю перестаралася, задемонструвавши Януковичу іншу сторону Львова – не елітарну. І хто її до того таємного списку запхав?

Ідилію мало не зіпсував пан бургомістр Андрій Садовий. Він так захопився проблемами Львова, що у своїй промові закрутив неабияку двозначність: „Естетичне виховання – це дуже важливо. У нас часто до влади приходять люди, які не мають естетичного виховання. Львів їм допоможе – у нього особлива аура!“. Як у лоба поцілів. Ціле щастя, що прихильник Ахметової і Гулака Артьомовского такі тонкі натяки не вловлює.

Тим більше, що у нього був дуже добрий настрій. Він же ж приїхав «з відкритим обличчям, як завжди відвертий». А може, то на нього подіяла аура Львова, бо він явно не прийняв на свою адресу відсутність естетичного виховання.

Зрештою, на його превелике щастя, жодне яйце в нього так і не полетіло. Та й звідки їм узятися? Кажуть, напередодні візиту пропали геть усі яйця у Львові. Навіть перепелячі.

Юзьо ОБСЕРВАТОР

Ківалову поставили пам'ятник в Одесі

У тому, що після президентських виборів 2004 року Сергій Ківалов назавжди залишиться у пам'яті українців у якості головного "підрахуя", не сумнівався ніхто. Проте відтепер Сергій Ківалович нагадуватиме про себе всім – "і мертвим, і живим, і не народженим". Прижиттєвий пам'ятник головному "підрахую" країни звели в Одесі. І це зовсім не жарт.

Міжнародний гуманітарний університет, який входить до структури Одеської національної юридичної академії, відкрив пам'ятник депутатові Верховної Ради Сергію Ківалову (Партія регіонів) в Одесі.

Пам'ятник із бронзи заввишки понад 2,5 метри встановлений біля будівлі Міжнародного гуманітарного університету, на 5-й станції Великого Фонтану. Монумент називається "Пам'ятник засновникові". "Ми вдячні Сергію Васильовичу Ківалову - засновникові нашого університету, який перетворив університет і змістив центр до району 4-5 станції Великого Фонтану", - сказав представник академії. Пам'ятник складається з 2-х частин: на задньому плані - скульптурна група, на передньому - статуя "засновника", у якій можна впізнати Сергія Ківалова.

Міжнародний гуманітарний університет заснований у 2001 році, входить до структури Одеської національної юридичної академії, почесним президентом якої є Сергій Ківалов.

Сергій Ківалов - голова Комітету Верховної Ради з питань правосуддя, раніше очолював Раду юстиції України, під час виборів президентта України-2004 був головою Центральної виборчої комісії, відомий в народі як "пан Підрахуй".

Як видно з фото, обличчя монументу має дивовижну схожість з обличчям "регінала". Причини такого широкого жесту збоку одеситів довго шукати не довелося. Адже МГУ, заснований у 2001 році, входить до структури Одеської національної юридичної академії, ректором і почесним президентом якої є Ківалов. А, за словами керівництва вузу, в університеті навіть існує гасло, яким нібито керується і сам Сергій Васильович – "Досконалість у всьому", пише "Інформаційний сайт Одеси".

Тому, в принципі, не так вже й дивним є те, що пам'ятник якимось чином набув рис обличчя народного "підрахуя": вузький видовжений овал обличчя та ніби поламаний і увім'ятий ніс. Проте, з самим монументом все хитро задумано. Мабуть, щоб не здійснювати скандал, фанати Ківалова назвали пам'ятник скромно: "Пам'ятник засновникові". Мається на увазі збірний образ усіх засновників університету, одним з яких є Ківалов.

Сама скульптурна група, складається з двох частин. На задньому плані - барельєф, на якому зображені люди, чий думки і дії нібито уособлюють спрямованість у майбутнє, згідно з

гаслом університету. А на передньому плані стоїть у повний зріст фігура "засновника", який тримає в руці стилізований будинок університету.

Під час помпезного відкриття монумента від керівництва вузу звучали слова в дусі: "Ми вдячні Сергію Васильовичу Ківалову - засновникові нашого університету, який перетворив університет і змістив центр до району 4-5 станції Великого Фонтану".

Однак ректор МГУ Микола Коваленко запевняє, що це аж ніяк не пам'ятник "підрахую". "По-перше, як можна ставити пам'ятник живій людині? А по-друге, якщо хтось впізнає у цій скульптурній групі Сергія Васильовича, то це його особиста справа", - виправдовується ректор МГУ, повідомляє "Інтерфакс-Україна".

Однак в такі слова віритися слабо. Якщо припустити, що монумент справді мав уславити усіх засновників одеського університету, то Ківалову пощастило найбільше. Бо саме його ніс, очі і підборіддя найбільше надихнули скульптора.

Водночас, як виявилось, автором скандальної скульптурної композиції, на яку пішло близько тонни бронзи та граніту, є заслужений художник України Олександр Князик. Сам скульптор в інтерв'ю "Комсомольской правде в Україні" на питання, кому належить ідея зведення такого монументу, зізнався: "Мені та Сергію Ківалову. Цій роботі я присвятив більше року. Ківалов на декількох сеансах особисто позував".

А на питання журналістів, чому раптом екс-голова ЦВК надумав замовити на свою честь таку композицію, Князик відповів досить оригінально: "Він вважає, що в народі слабка пам'ять, видатні люди швидко забуваються, як і їхні вчинки. Тому слід увічнювати їх у такий спосіб". Цікаво, що саме Олександр Князик колись на замовлення того ж самого Ківалова зробив бронзові вставки на ворота храму великомучениці святої Тетяни. Ця церква, побудована у формі пасхального яйця, розташована на території згаданої вище Національної юридичної академії.

І все б нічого, але пікантним є один цікавий факт. Так от, жіночі обличчя на іконах храму мають дивовижну схожість з донькою Ківалова Тетяною. У той же час сам народний "підрахуй" поки що уникає будь-яких коментарів. А його прес-секретар Інна Мудрак запевняє, що Сергій Васильович надто зайнятий робочим візитом президента Міжнародного кримінального суду Філіпа Кірша.

А у Львові буде пам'ятник Кирпі

Керівництво Львівської залізниці планує встановити у Львові пам'ятник колишньому директорові "Укрзалізниці", який трагічно загинув у 2004 році Георгію Кирпі. Керівництво Львівської залізниці надіслало у Львівську міську раду відповідну пропозицію. У пропозиції йдеться, щоби пам'ятник спорудили біля головного офісу Львівської залізниці.

Золото Полуботка ніхто і не шукав!

Поговоримо про золото Павла Полуботка. Всі знають, що скарб є, і в той же час його нема. Виникли легенди, чутки. Чимало журналістів встигли щось написати, депутати і чиновники побували в Лондоні. Відпочили. Урочисто повідомили, що нічого нема, і шукати нікому. Бо їм так ХТОСЬ сказав!!! Ми кажемо, що скарб є, складає фантастичну суму з багатьма нулями, і працює на групу сучасних банків, господарі яких походять з однієї Середземноморської країни.

Отже, по порядку.

Павло Леонтійович Полуботок (1660-1724), був сином переяславського Герб гетьмана полковника. Козак. Отримав гарну освіту. Зробив блискучу для того часу кар'єру. В певний момент посварився з Мазепою і підтримав Петра 1. Отримав кілька сіл, містечко Любеч, землю. Мав гарні статки. В його колекції були унікальні реліквії. Історики згадують ікони, картини, зброю, посуд, ювелірні прикраси... Полуботок був одним з найбагатших лідерів того часу.

Отримавши владу, почав хитру дипломатичну гру з російським царем, намагаючись зберегти Гетьманат і отримати для України максимальну державну автономію. На жаль, програв... Росіянам вже набридли інтриги тогочасних МАЛОРОСЕЙСЬКИХ князів, які дбали, перш за все, про свої кишені. Полуботок був викликаний до царя, де був заарештований і кинутий до каземату Трубецького бастиону. Пройшов жакливі торттури і не видав жодної своєї таємниці тогочасним «слідчим». Нічого не сказав! Там і помер. Розлючений Петро послав у Гетьманські володіння спеціальну комісію, яка все переривши, нічого не знайшла. Великі скарби Полуботка зникли.

Незадовго до смерті, Полуботок, передбачаючи події, зумів переправити до Англії значну частину коштів золотом. Вигідно розмістив під відсотки. Написав чіткі інструкції. Заповіт.

Іншу частину скарбів обачливий Гетьман заховав у надійних місцях. Дослідники впевнено називають Глухів. Фігурує Любеч.

Як не дивно, ніяких професійних архівних, документальних, археологічних пошуків скарбів Полуботка ніхто не спромігся організувати. Чому? Адже є що шукати, і головне, приблизно зрозуміло, де. Чи не настав час зібрати фахову групу істориків, археологів і пройтися місцями бойової слави Гетьмана? І почати з архівів...

Американське козацтво і редакцію міжнародної газети «SecondUSA», дуже зацікавила м'яко кажучи, дивнувата історія, з пошуками українських грошей у Великобританії. Як виявилось, хвилювала та давня легенда і радянських небожителів. Дозволимо розлогу цитату з «Коммерсанту», зняту з українського форуму в Англії.

«Попри поширене уявлення про “золото Полуботка” як про суспільний міф, скарб існує насправді. Щоправда, сьогодні вже ніхто – ні Україна, ні людина, яка достовірно змогла б довести свою причетність до роду Полуботків – не отримає жодної копійки. У липні 1986 року в Лондоні міністр іноземних справ СРСР Едуард Шеварднадзе поставив останню крапку у цій справі.

У центрі уваги українського суспільства гетьман Павло Полуботок опинився у 1990 році з подачі відомого поета Володимира Цибулька. Під час однієї з частих тоді зустрічей

української інтелігенції у київському Будинку вчителя Цибулько з трибуни розповів про 200 тисяч золотих червінців, які Полуботок на початку XVIII ст. залишив в одному з англійських банків під відсотки.

Слова Цибулька знайшли вдячних слухачів. Україна готувалася до незалежності, у газетах з'явилася довідка експертів “Дойче-банку”, згідно з якою Україна мала найкращі стартові умови для незалежності серед 15 республік СРСР. А тут ще й інформація про те, що кожному з 52 млн. мешканців України може припасти по 38 кілограмів золота – якщо Україні вдасться повернути скарб Полуботка на Батьківщину.

Сам Володимир Цибулько через багато років зізнався, що “золото Полуботка”, як, зрештою, і довідка експертів “Дойче-банку”, були радше вдалим агітаційними кроками, ніж об'єктивною реальністю.

Однак на початку 90-х тема Полуботка не сходила з газетних шпальт. Народні депутати Володимир Яворівський і Роман Іванчук закликали добитися від Великобританії повернення національного багатства. Була навіть створена спеціальна комісія на чолі з академіком П. Троньком, яка відвідала Лондон.

Але британці ввічливо відповіли, що ніяких грошей Полуботка у них немає.

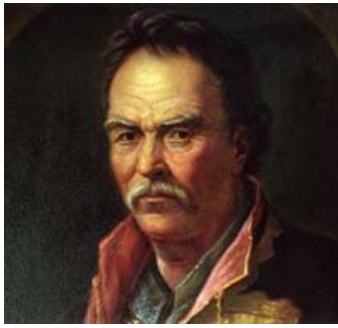
Представники Bank of England, куди зверталися українці, не розповіли всієї правди, хоча й могли б. Річ у тому, що Україна в принципі не може претендувати на золото гетьмана, оскільки Радянський Союз ще у 1986 році відмовився від будь-яких фінансових претензій до Великобританії. Радянські лідери, на відміну від пересічних українців, добре знали про існування скарбу Полуботка, тож, відмовляючись від такої величезної суми, повинні були мати для цього дуже вагомі причини.

Як полювали за скарбами гетьмана

Комуністи почали вести переговори з Великобританією про повернення вкладу Полуботка ще у 30-х роках. Але сума вкладу була настільки гігантською, що виплата цих грошей поставила б Великобританію на грань банкрутства, а відмова сплачувати їх завдала б непоправного удару по репутації країни як надійного фінансового центру. Англійці намагалися залагодити справу таким чином, щоби вона не отримала широкого розголосу. З радянського боку в переговорах брав участь один із найстаріших членів партійного керівництва СРСР – Анастас Мікоян. Переговори були секретними, будь-які подробиці невідомі досі. Відомо лише, що до початку Другої світової війни СРСР не отримав від Великобританії ніяких грошей.

Натомість величезну послугу СРСР гроші Павла Полуботка

зробили після завершення війни. Великобританія, як відомо, була союзником СРСР і надавала значну військову допомогу – йдеться про поставки військової техніки на сотні мільйонів фунтів стерлінгів. Саме гроші Полуботка і заплатив СРСР за ці поставки.

Текст угоди, яку підписали 27 грудня 1947 року Мікоян і англійський посол в СРСР Петерсон, був і справді фантастичним. Саме тому, напевно, знайти сьогодні якісь згадки про нього в радянських виданнях неможливо. Хоча сам Анастас Мікоян, за словами його сина Степана, вважав підписання цього договору головним досягненням свого життя.

Поступки британців

Уряд Великобританії відмовився “за деякими винятками від своїх претензій до Радянського Союзу в зв’язку з постачанням і послугами за час Другої світової війни”. За іншими радянськими боргами встановлювалися надзвичайно низькі ставки – 0,5% річних, а для виплат як за ними, так і за позиками, які ще не були надані, встановлювалася відстрочка погашення 15 років. Натомість Великобританія отримувала 750 тис. тонн кормового зерна, але не безкоштовно, а за цінами, “які сторони узгодили”. Існував ще й секретний додаток до договору, але зміст його також досі невідомий. Наприкінці 50-х років англійці почали виявляти неспокій з приводу пробачених військових боргів і наполягати на укладенні нової угоди, яка б анулювала всі британські і радянські взаємні фінансові претензії, причому як державні, так і з боку приватних осіб. Цікомо, що пропозиція англійців була безпосередньо пов’язана з новим спалахом інтересу до справи про спадщину гетьмана. Тоді про Полуботка була опублікована невелика замітка в “Известиях”. Перспектива судового позову навряд чи могла залишити британських фінансистів байдужими.

Прем’єр-міністр Великобританії Гарольд Вільсон кілька разів спеціально приїжджав до СРСР і під час зустрічей із Мікояном намагався зрушити це питання з мертвої точки. Англійці були навіть згодні пробачити СРСР царські борги. Але до 1968 року все залишалося, як і раніше. Лише 5 січня 1968 року була укладена міжурядова угода “Про врегулювання взаємних фінансових і майнових претензій”. Уряди домовилися не пред’являти один одному претензій ні від свого імені, ні від імені своїх юридичних і фізичних осіб. Але представники СРСР наполягли, щоби в угоду було внесене тимчасове обмеження: угода торкалася тільки претензій, що виникли після 1 січня 1939 року. Вочевидь, радянські лідери розраховували у майбутньому ще раз “подоїти” британців, шантажуючи їх Полуботком.

Великобританії знадобилося ще 18 років дипломатичних зусиль, щоб укласти другий договір про взаємну відмову від претензій, що виникли до 1939 року. Відповідний документ був підписаний під час візиту міністра закордонних справ СРСР

Едуарда Шеварднадзе в Лондон у липні 1986 року.

Спадкоємці гетьмана

Гроші Полуботка продовжують жити британську економіку й сьогодні. Шанси отримати їх – хоча б у далекій перспективі – практично нульові. Зважаючи на те, що Росія визнала себе правонаступником СРСР, Україна могла б пред’явити їй фінансові претензії. Але навряд чи це дасть результат, особливо якщо зважати на безуспішні намагання України повернути вклади українських громадян у колишньому “Ощадбанку” СРСР, а це набагато менші суми. Найбільша проблема – у тому, що отримати спадщину гетьмана згідно з договором, укладеним 281 рік тому, може лише людина, яка зможе документально довести, що є прямим нащадком Полуботка. СРСР не знайшов такої людини. Немає її й сьогодні...

Віктор Тригуб

Рік в Україні заправляє парламент

В Україні від 1 січня минулого 2006 року набули чинності зміни до Конституції, що перерозподіляють повноваження президента, Верховної Ради й Кабінету міністрів. Політреформа передбачала перехід від президентсько-парламентської до парламентсько-президентської форми правління в Україні.

Відповідно до Перехідних положень закону №2222, лише частина положень закону здобула юридичну силу 1 січня 2006 року. Решта мала одержати статус норм Конституції тільки після того, як буде обрано новий склад Верховної Ради.

Однак, на думку експертів, з 1 січня 2006 року жодних істотних змін у процесі функціонування державної влади в Україні не відбулось. Закон 2222 передбачає: строк повноважень парламенту й місцевих рад збільшений із чотирьох до п’яти років. Уряд України буде формуватися коаліцією більшості Верховної Ради. Парламент одержує право призначати прем’єр-міністра, міністрів оборони, іноземних справ за поданням президента, а також за поданням прем’єр-міністра - інших членів уряду. Уряд також стане більше автономним у здійсненні своєї діяльності. Коаліція вносить пропозиції президентові щодо кандидатури прем’єр-міністра. Глава держави в 15-денний строк вносить цю кандидатуру в парламент. Крім того, за поданням президента Верховна Рада призначає міністра оборони й міністра закордонних справ, призначає й звільняє главу СБУ.

За поданням прем’єра парламент призначає інших членів Кабміну, главу Антимонопольного комітету, главу Держкомтелерадіо, главу Фонду держмайна, звільняє цих осіб, вирішує питання про відставку прем’єра, членів Кабміну.

Глава держави може розпустити парламент, якщо він не може зібратися на пленарне засідання протягом 30 днів, якщо протягом місяця не може бути сформована депутатська коаліція або протягом 60 днів - персональний склад уряду. Експерти-юристи відзначають, що конституційна реформа залишає без відповіді ряд важливих питань механізму її реалізації. Експерти відзначають можливість виникнення правових колізій. Конституція України була прийнята 28 червня 1996 року. Закон 2222 - це перші зміни до неї.

Міжнародна громадська організація

<http://novaxvylya.iatp.org.ua/>

В обіймах ворогів

Революційні пристрасті знову вирують, опозиція намагається за допомогою прийдешніх весняних брунок розбухати благодатний протестний ґрунт, дуже ретельно зораний і зрошений триразовим підвищенням комунальних тарифів, у той час, коли перед Україною стоять завдання глибокої трансформації суспільства, відстоювання безцінних набутків свободи слова та подальшого творення азів громадянського суспільства.

Протистояння двох цивілізаційних сил в Україні ніби трохи вшухло, перейшовши у форму протистояння між гілками влади, але корисно пам'ятати, що історичні ситуації мають здатність час від часу повторюватися і було б дуже небезпечно забувати про те, що в будь-яку історичну хвилину може знову вилізти на світ Божий черговий антиукраїнський *deus ex machina*. Тому прискіпливий аналіз минулого допоможе спрогнозувати прийдешнє.

2004 року в Україні вступили у смертельний двобій дві непримиренні сили. Чому всередині унітарної та за всіма класичними ознаками моноетнічної і монокультурної країни (78% населення – українці) точилася настільки запекла боротьба, яка ледве не призвела до її розколу, – питання доволі риторичне, і зведення його до протистояння сил добра та зла було наївним, хоча ця складова тієї боротьби теж була доволі виразною.

Ми знаємо, що боротьба на виборах – це цілкоміто політична боротьба, боротьба певних ідеологій. Але якби відсторонений від подій в Україні закордонний аналітик почав за класичною схемою аналізувати ідеологічні розбіжності політичних сил на останніх парламентських і президентських виборах, то він був би вельми здивований, бо майже жодної різниці в ідеологіях непримиренних ворогів не знайшов би. Натомість проаналізувавши структуру чинної правлячої коаліції, цей аналітик помітив би, що в цьому стані найзапекліших друзів ідеологічні протиріччя аж кричать. Отже, вимальовується повна плутанина.

Якщо взяти з одного боку, наприклад, Партію регіонів, а з іншого – НСНУ, то побачимо, що ідеологія цих політичних суб'єктів практично тотожна, вона сповідує центристські ідеї, які ґрунтуються на засадах ринкової економіки та демократичних, ліберальних цінностей. Лівоцентристська солідаристська "Батьківщина" за програмою дуже близька, якщо не тотожна лівоцентристським ідеям пріснопам'ятної СДПУ(о). Отже, якщо в обох сторін схожа, а точніше тотожна ідеологія, то заради чого тоді покладати свій живіт у взаємній боротьбі? З іншого боку, в чинній антикризовій коаліції об'єдналися органічно несумісні за партійною ідеологією регіоналі, комуністи та соціалісти.

Під час торішніх парламентських виборів з еседами та регіоналами об'єднувалися полярні за духом ліво- і правоекстремістські маргінали, що взагалі в нормальній країні є абсолютним політичним нонсенсом. Тож шукати якесь ідеологічне, партійне підґрунтя в наджорстокій політичній боротьбі в Україні було б надаремно. Де ж відповідь? Якийсь дотепник пожартував, що сьогодні в анкетній графі "партійність" пишуть "національність" і в цьому є великий резон.

У смертельному двобойі поза всякою партійною ідеологією (насправді ж під личинами різних класичних політичних ідеологій, бо треба ж зайняти якусь партійну нішу) в Україні зіткнулися, здається, вже одвічні ворожі культурні ідеї, які виникли на євразійському територіальному та духовному розламі сотні років тому: з одного боку – імперсько-православно-деспотична модель, яка нині дуже вдало втілюється в ідею "православного джихаду" Корчинського, з іншого – ідея демократично-євроцентристська, яка так само успішно стала стрижнем української національної ідеї. Якщо відкинути лицемірство, пихатість і звинувачення в українському буржуазному націоналізмі, то, звільнені від хитромудрих ідеологічних нашарувань, ці дві ідеї в голому вигляді виявляються просто культурними ідеями – російською й українською.

І найцікавіше полягає в тому, що тут немає прямого протистояння між росіянами й українцями, бо на боці української культурної ідеї готові боротися до смерті етнічні росіяни, наприклад, Соболев чи Поживанов, а на боці російської культурної ідеї – етнічні українці, наприклад, Вітренко чи Чорновіл.

Коли комуністи говорять про те, що вони є справжньою ідеологічною партією, а всі інші – лише бізнесові проекти певних олігархічних кланів, то діти Ілліча говорять правду лише наполовину. Вони справді є партією суто ідеологічною, але ця ідеологія не класова, а національно-культурна, а якщо хочете – етнічна. Фактична підтримка комуністами під час помаранчевої революції огидного феодалного донецького клану (95% комуністичного електорату в другому турі голосували за Януковича), а тепер підтримка кланово-капіталістичної антикризової коаліції, яка дербанить народне багатство, не є випадковою. Ці сили міцно єднає російська культурна ідея. Проросійський донецький мільярдер-олігарх ідеологічно ближчий українському комуністові, ніж українцешахтар із галицького Червонограда, не говорячи вже про селянина. Проросійська ідеологія змушує кидатися в обійми зятятих класових ворогів і боротися проти представників братерських трудових класів, якщо в них виявиться бодай якась іскорка українськості. Це ж стосується і "лівішої від усіх лівих" вітренківської Партії Прогресивних соціалістів, для якої російський мільйонер-бандит Макс Бешений рідніший від будь-якого пролетаря-українця.

Маркс може відпочивати або перекинутися в труні. Партійний, класовий принцип відійшов в історичне минуле, поступившись принципу національно-культурному й етнічному. Більшовицьке та комуністичне вже давно стало не класовим, а національним. Справжні ортодоксальні марксистки можуть поплакати в рукав, бо вже немає кому в умовах новітнього дикого печерного капіталізму захищати інтереси пригноблених трударів. Історія висуває на перший план нові виклики – національно-культурні, й на наших теренах це відчутно, як ніде у світі. Останніми роками ми мріяли про класичне партійне структурування, тобто хотіли, щоб у нас було все, як і в людей: ліберальна ідеологія – ліберальною, лівоцентристська – лівоцентристською, ліва – лівою etc. Та, на жаль, цю класику доведеться відкласти на невизначене майбутнє, тобто до завершення етапу нашого державотворення, а наразі культурно-цивілізаційний розлам диктує нам свої правила в усіх сферах суспільного життя, й передусім у політиці.

Ілько Лемко

Янукович тлумить міністрів

Повернення влади Януковича ознаменувалося поверненням старих методів управління Прем'єр-міністра України. Як стверджують джерела у Секретаріаті Кабінету Міністрів України, Прем'єр-міністр Янукович відновив практику тілесних покарань у вищих органах державної влади.

Не секрет, що Віктор Янукович, відомий в колах блатної публіки як "Хам", виконавську дисципліну в своєму Уряді допомагав допомогою кулаків. Найвідомішою його жертвою був один з кращих менеджерів кучмівського призову Георгій Кирпа. У стоматологічній клініці на Зоологічній до цих пір переказують легенди про пацієнта Кірпу: ескулапи тоді поставили Кірпі два мости. Кажуть, тоді Кірпа отримав удар в пах ногою і два удари кулаком в обличчя. Цього було досить, щоб вибити кілька зубів – крихкими вони виявились у небіжчика.

Здавалося б, помаранчева революція не лише "обломала" В.Януковича, а й навчила. Дійсно, довгий час ми не чули про його рукоприкладство; більше того, прем'єр серйозно скоротив кількість матів на одне квадратне речення. Але...

Поінформоване джерело у Секретаріаті Кабміну повідомило, що тілесні покарання у Кабміні були відновлені. Повернення до старого у одного з найкомічніших прем'єрів незалежної України пов'язане з сумно відомим прийняттям Закону України "Про Кабінет міністрів України". Нагадаємо, що 12 січня 2007 року фракції Антикризової коаліції в результаті змови з БЮТОм подолали вето на Закон про Кабмін. Хоча цей Закон особливо нічого не міняє, але "Регіони" торжествували – це була серйозна психологічна перемога. На radoxax антикризовими встигли "кинути" БЮТ, заявивши, що не обіцяли Юлі обмінювати Закон "Про Кабмін" на "Про опозицію". Але, як кажуть в Україні, не тіша, братку, з чужого випадку. Сталося так, що текст Закону, який надійшов на підпис Президентові з подоланим вето, відрізнявся від попередньої редакції Закону України "Про Кабінет Міністрів України", проголосованої 21 грудня 2006 року - йдеться про те, що п.4 ч.7 ст.23 Закону був виключений.

Посилаючись на Рішення Конституційного Суду від 7 липня 1998 року № 11-рп, Президент заявив, що прийнятий Закон є законом у новій редакції і на нього можна знову накладати вето; прийнятий 12 січня 2007 року Закон про Кабмін Президент відмовився підписувати. Не спішив підписувати і О.Мороз...

Ніхто досі не знає, чи був умисел у такі помилки, чи ні. Але ця помилка, допущена при прийнятті Закону України "Про Кабінет Міністрів України", дорого коштувала двом регіональним міністрам – міністру юстиції О.Лавринівичу та міністру Кабінету Міністрів України А.Толстоухову. Думаю, уважний спостерігач зауважив, що Закон про Кабмін був оприлюднений 2 лютого, а А.Толстоухов анонсував журналістам його публікацію ще 26 січня. Якби "в'язень замку Кабмін" сказав про це лише журналістам, це було б півбіди. Але аналогічний прогноз він зробив і Януковичу.

Одним словом, наступний після заяви понеділок два міністри будуть згадувати як чорний день. Спочатку, дісталось Лавринівичу. Він був викликаний на 8.00 на килим, але розмова була коротка – о 8.12 він вибів з кабінету і зразу ж пішов до машини; міністр юстиції навіть не одягнувся – пальто в гардеробі через годину отримував один з його помічників. За невідомими даними, Лавринівичу Янукович наніс удар у

грудну клітку, а коли він впав – Прем'єр стукнув ногою в область нирки. Цей інцидент був однозначно пов'язаний з Законом про Кабмін, але чим персонально провинився Лавринівич наразі невідомо – співбесідник з Секретаріату не зміг це прояснити. Щодо Толстоухова, то однозначно причина у

тому, що він пообіцяв публікацію, але слово не стримав. Ніби-то з Толстоуховим прем'єр взагалі не розмовляв, а зразу вдарив печінку. Доктор філософських наук Толстоухов, якщо вірити джерелу, зміг вийти з кабінету лише через хвилину 20. Як сумно жартує наш співрозмовник, єдиним позитивом помаранчевої революції є те, що Янукович тепер не б'є в перенісся, а лише по внутрішніх органах – синців не видно. Думаю, це належно оцінили і Лавринівич і Толстоухов – на засідання Кабміну обидва міністри прийшли, як ні в чому не бувало...

Мені не шкода ні Лавринівича, ні Толстоухова. Але мені соромно, що у державі Прем'єр може собі дозволити розпускати руки. Тому, не дивлячись на політичні антипатії чи симпатії до міністрів, думаю, опозиційні політики мають підняти це питання на публічне обговорення. Бо нам ніколи не бачити Європи, якщо такі практики

будуть у вищому органі виконавчої влади...

Андрій Ліщинський

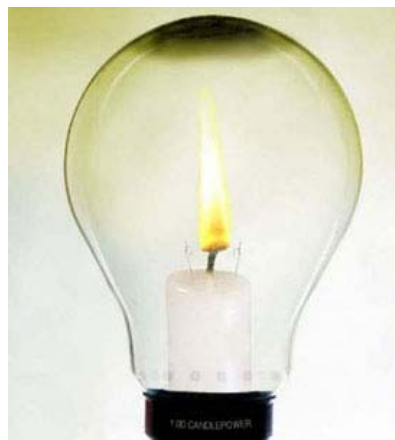
Україна топить вагони зерна у Чорному морі

Зарубіжні видання повідомили про серйозні проблеми із збутом українського зерна урожаю 2006 року. Про це написала навіть така серйозна фінансово-економічна газета як «The Financial Times»

Київ. Десятки тисяч тон зерна скидаються в Чорне море щодоби. Сільське господарство України, що останнім часом доволі швидко розвивалося, зазнало збитків у півмільярда доларів через сумнівний закон, що був прийнятий нібито для стримування цін на хліб.

"Ми годуємо [зерном] риб" – повідомляє телеканал УТ-1 у випуску новин. „Сотні тон пшениці псується, проростає, зазнає шкоди від комах... в той час як ми просимо закордон допомоги нашому сільському господарству”.

За оцінками експертів, в результаті нещодавно запроваджених квот на експорт зерна близько 300,000 тон зерна застряли в українських портах, ще півтори мільйони тон по всій країні чекають на увагу до себе. Уряд українського прем'єр міністра Віктора Януковича, орієнтованого на Росію, запровадив обмеження на експорт зерна в листопаді, посилаючись на необхідність захистити (продовження на наступній ст.)

(продовження з попередньої стор.) вітчизняний ринок зерна з огляду на невеликий врожай у 2006 році, що виявився на 10% меншим врожаєм 2005 року.

Запроваджені урядом експортні квоти торкнулися практично всі види зернових, знижуючи експорт в середньому на 40%. Україна має найбільші площі родючого чорнозему в світі. Вона є шостим за обсягами експорту експортером пшениці у світі, а також входить до групи ключових гравців на міжнародних ринках ячменя, кукурудзи та сорго.

Та, судячи по брязканню важкої техніки у чорноморських портах, це не надовго. Бульдозери та парові екскаватори в Одесі (портовому місті, через який Україна експортує найбільше зерна) тижнями працюють вдень і вночі, щоб звільнити приміщення від пшениці, яка зіпсувалася внаслідок тривалого – понад півроку – зберігання, для іншого зерна, що за цей час накопичилось в порту.

Як повідомляє УТ-1, інші порти, через які з України експортується зернові, також перевантажені нікому не потрібним зерном. Зернові сховища по всій країні переповнені. У грудні керівництво Укрзалізниці скаржилось, що знайти порожні вагони практично неможливо, сотні залізничних ешелонів простоюють на запасних коліях, не маючи можливості знайти порт для розвантаження.

В свою чергу, доведені до банкрутства агенти зернових трейдерів заявляють про руйнування їх бізнесу. “Сенс зернового бізнесу в тому, що все безперервно рухається; якщо цей потік спинити – зазнають шкоди наступні ланки ланцюга” – говорить Олег Станкевич, агент з Миколаєва, який спеціалізується на експорті пшениці. “Виплати за простій суден просто знищують наш бізнес”. Президент Української зернової асоціації Володимир Клименко повідомив що сільське господарство та транспортна галузь лише у грудні зазнали збитків на суму більш ніж 200 млн. доларів через простоювання вантажних суден та потягів, незапланованих зборів за зберігання, скидання гнилого зерна в затоки Чорного моря та просто поховання його на звалищах. Втрати ще тривають – зазначає він.

Постраждали і українські споживачі, які, незважаючи на штучний надлишок пропозиції зерна в країні, у грудні 2006 були змушені сплачувати за хліб на 15% більше ніж 3 місяці до того. Такий самий стрибок цін очікується і в березні – повідомляє газета „Сьогодні”.

„Хто виграє від квот? Виробники борошна і виробів з нього – але аж ніяк не споживачі не споживачі” – такий уїдливі висновок робить Світовий банк. Представники уряду Януковича однак, вхопились за зброю. „Ми не бачимо причин для зміни квот” – повідомив Володимир Макуха, міністр економіки України, на прес-конференції у вівторок. „(Додатковий) експорт зерна не можливий, ми маємо захистити нашого споживача.”

В результаті цього виступу здійнялася буря міжнародної критики на адресу економічної політики України, нечувана ще після перемоги європейсько спрямованої Помаранчевої революції. Квоти можуть негативно вплинути на шанси України приєднатися до СОТ.ю Таке застереження у грудні оприлюднив Міжнародний валютний фонд. Впливові кредитні організації знову говорять про жахливу корупцію в стилі країни 3 світу оцінюючи провадження міжнародного бізнесу вищим керівництвом України. „Адміністрування системи квот досі надзвичайно непрозоре, надаючи, таким чином, всі можливості для процвітання корупції” – робить висновок Світовий банк. „Компанії, що можуть отримати квоти на експорт зерна мають можливість заробляти гроші.” „Ті люди, що мають квоти, чинять як справжні бандити” – погодився Сенкевич – „Ми всі маємо платити за те, щоб купка людей отримала прибуток” Штучно спровокований „зерновий” голод у 1933 році вбив від 6 до 10 мільйонів Українців. Політичні спекуляції з цінами на хліб та втручання держави в зерновий сектор – традиційна поведінка для влад колишніх радянських республік.

Stefan Korshak

<http://www.maplepages.net/>

Президент України відомий своїми щорічними купаннями в ополонці на Водохреща. Цього року, щоправда, не купався. Але воду святив, як завжди.

В Україні воскресили партію Кушнарєва

Партія "Громадянська платформа" повідомила Міністерство юстиції про зміну назви на "Нова демократія". Партія "Громадянська платформа" була зареєстрована Міністром 14 березня 2005 року. За інформацією, поданою до Міністру, керівником партії є Давидова Людмила Іванівна. Як відомо, в Україні вже існувала партія "Нова демократія". Її створив у 2004 році покійний Євген Кушнарєв, але потім вона злилася з Партією регіонів. Після смерті Кушнарєва один з учасників фатального полювання – Дмитро Шенцев – розповів газеті "Сегодня", що Кушнарєв давно вже жив не з дружиною (хоч і не розлучався), а з коханою жінкою – депутатом минулого скликання Верховної Ради Людмилі Давидовою. Перед тим, як стати депутатом 49-річна Давидова була найближчим соратником, довіреною особою і особистим секретарем Кушнарєва.

Офіцери запасу - громадяни України ініціюють розпуск Верховної Ради

ЗВЕРНЕННЯ ДО ГРОМАДЯН УКРАЇНИ НЕЗАЛЕЖНОЇ ПРОФСПІЛКИ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ УКРАЇНИ

Події останніх 3 років в Україні призвели до різкого погіршення реального життєвого рівня пересічних громадян нашої держави, попри усі мажорні заяви у ЗМІ тих, хто сьогодні знаходиться при владі. При цьому люди втомилися від брехні як «помаранчевих» та «біло-блакитних» вождів (стосовно «бандитів, що сидітимуть у тюрмах» та «покращання нашого добробуту вже сьогодні») так і традиційно лівих - комуністів та соціалістів, які взяли «шлюб за розрахунком» з олігархічними кланами. Тобто усі вони без виключення йшли на вибори із брехливими гаслами. На їхні заклики до стабілізації (читай стабільного розкрадання держави), заявляємо – НАС НЕ ВЛАШТОВУЄ СТАБІЛЬНІСТЬ ЦВИНТАРЯ, куди вони, можновладці, заганяють переважну більшість народу України.

Ми, військові професіонали, які знаходяться сьогодні у запасі та відставці, неодноразово чуємо від людей – Чого ж Ви військові мовчите? Виступіть на наш захист, а ми Вас підтримаємо! А дійсно – ЧОМУ?

Офіцери, згадайте текст Присяги. Ми давали її на вірність саме Народу України. Так чи не прийшов час виконати Присягу – захистити свій народ від знуцання влади, більшість якого просто не переживе ще 4 роки її панування? А саме – ми вимагатимемо розпуску Верховної Ради України внаслідок обрання її на підставі брехливої передвиборчої агітації, а також систематичного порушення Законів та Конституції України при прийнятті нових законодавчих актів. Підтвердження цього звинувачення у перевищенні Верховною Радою владних повноважень, яке тягне за собою суттєво погіршення життєвого рівня громадян шляхом обмеження їхніх прав, можна знайти у більшості рішень Конституційного Суду України. Єдиного органу влади, який має право офіційного тлумачення Законів та Конституції України.

Згідно римського права, на якому базується юриспруденція практично усієї Європи, громадянин мав лише 4 ОБОВ'ЯЗКИ перед своєю державою:

1. ЗАХИЩАТИ СВОЮ КРАЇНУ ВІД ЗАГАРБНИКІВ;
2. СПЛАЧУВАТИ ПОДАТКИ;
3. ВИКОНУВАТИ ВИРОК СУДУ;
4. СКИНУТИ ВЛАДУ, ЯКЩО ВОНА ЗЛОЧИННА!

Відразу поясню йдеться не про насильницьке повалення існуючого в Україні конституційного ладу, а про реалізацію народом свого права на безпосередню владу в Україні, викладеного у ст.5 Конституції України.

Це звернення не лише до офіцерів запасу, а до усіх громадян України. Саме ГРОМАДЯН, а не до ЕЛЕКТОРАТУ, модного слова, яке використовують у своїх промовах політики, прикриваючи ним слово «бидло», що видно із їхніх подальших дій. Шлях, який обраний нами для досягнення мети (розпуск ВРУ) – піший без зброї похід до Києва, який планується почати 10 квітня цього року зі Сходу України (обумовлено виключно відстанню) з одночасним прибуттям до столиці учасників походу з інших регіонів України. Його здійснюватимуть невеликі агітаційні групи офіцерів запасу та усіх інших

бажаючих підтримати нашу акцію, з проведенням коротких мітингів для роз'яснення мети у населених пунктах, через які проляже наш шлях. Марш колон тих, хто йшов пішки, та тих, хто приєднається безпосередньо у столиці по Хрещатику з наступним цілодобовим пікетуванням ВРУ, Кабміну та адміністрації Президента до прийняття ними рішення про розпуск ВРУ та призначення позачергових виборів.

Одночасно у обласних центрах України перед адміністративними спорудами так само будуть встановлені цілодобові пікети у вигляді наметових містечок де збиратимуться підписи людей на підтримку наших вимог. Як звиклі до дисципліни люди, що очолюватимуть цю акцію, запевняємо Киян та мешканців інших міст України, що наметові містечка нашої довгострокової дислокації не перешкоджатимуть їхнім звичним маршрутам пересування, на них не будуть пошкоджені зелені і вони утримуватимуться у належному санітарному стані.

ВОДНОЧАС ЗАЯВЛЯЄМО, ЩО:

1. Це акція, хоча її ініціюють та очолюють військові, є акцією усіх громадян України, а не 2% населення, які є членами якоїсь із політичних партій. Тому ніякі партійні прапори та агітація за жодну з політичних партій під час походу та проведення наступних акцій – НЕПРИПУСТИМІ.

ЄДИНА СИМВОЛІКА ПОХОДУ - ДЕРЖАВНИЙ

ПРАПОР УКРАЇНИ.

2. Під час походу та наступних акцій буде введений «сухий закон» та жорстка дисципліна, щоб запобігти різного роду провокаціям. Тому тих, хто не в силах себе контролювати просимо підтримати нас лише своїми підписами у місцях їхніх зборів.

3. Невелика кількість безпосередніх учасників самого походу, та час його проведення (навесні) обумовлена обмеженістю коштів. Ми проводимо цю акцію за кошти надані громадянами України цільовим призначенням, які не можуть іншим чином безпосередньо прийняти участь у нашій акції, але повністю її підтримують.

4. Ніяких коштів іноземних держав, олігархічних кланів, політичних партій та одіозних політиків у фінансуванні цієї акції НЕ БУДЕ. Єдиним джерелом фінансування, а тому і єдиним її замовником є – ГРОМАДЯНИ УКРАЇНИ. Повний звіт про надходження та використання коштів буде оприлюднений нами у ЗМІ. Тих хто має намір заробити на проведенні акції просимо не турбуватися. Участь у акції здійснюватиметься виключно на громадських засадах. Відповідальним за проведення акції є перший заступник голови Незалежної профспілки військовослужбовців України - Владислав Федорович Литвиненко офіцер запасу, учасник бойових дій в Афганістані. З усіма пропозиціями та заявками на безпосередню участь у акції прошу звертатися за адресою:

61200 м. Харків, майдан Конституції 1, пд. 7, к. 76-25
e-mail: npvu-vlad@ukr.net, тел./факс: (8-057) 730-04-42

Владислав Литвиненко

Пісенний зорепад

“На крилах пісні”, “Пісенний зорепад”, “Тисяча скрипок” – під такими гарними назвами видавалися в Україні авторські збірки пісень для дітей та молоді талановитого, працюючого і невсипущого поета й композитора Анатолія Житкевича, який живе і працює під сучасну пору в Торонто.

Анатолій Житкевич – один з тих теперішніх поселенців так званої четвертої хвилі, який, заробляючи тут на “хліб наш щоденний”, не забуває про свою рідну Батьківщину й наполегливо працює для відродження і розвитку музичної культури в Україні та діаспорі.

Писати в обставинах нелегкого емігрантського життя поезії й музику до них та ще й видавати збірки за свої зароблені в Канаді гроші може тільки відданий серцем і душею український патріот. А митцеві уже й немало літ, бо народився він у 1940 році на Вінниччині, вищу освіту здобув у Педінституті імені Івана Франка в Дрогобичі, після закінчення якого близько тридцяти років працював викладачем музики спочатку в Кам’янці-Подільському, а потім у Тернопільському педагогічних вузах та школах Тернополя.

І не думав, і не гадав, а примхлива доля різко змінила шлях. За сімейними обставинами митцеві довелося виїхати до Канади. Від літа 1998 року він разом з сім’єю живе і працює в Торонто.

Можливо, хтось скаже, що нехай працює на здоров’я. Так воно і є. Але ця людина думає не лише про себе, а й про інших. Він творить, і творить досить продуктивно. Так, за ці вісім років емігрантського життя у Канаді він написав понад три сотні пісень для дітей та молоді. Їх співають як діти України, так і наші з вами діти та онуки тут, у Канаді, і зокрема у Торонто.

Як шкода, що тепер пішла мода не називати авторів слів та музики пісні, а то б це ім’я було нами почуте не один раз, бо в кожній із шкіл з українською мовою навчання відомі його пісні: “Музика землі”, “Семеро гномів”, “Перестук”, “Різдво”, “Радійте всі!”, “Доброта Миколая” і досить популярна “Дорога до Бога” із сердечними словами:

– Розкажи, матусю, мені все про Бога.

Де бере початок до Нього дорога?

– Від серденька, любий, від серденька, сину,

Проклади від серця до Бога стежину.

Моя розповідь про цю людину сьогодні не є випадковою. Річ у тому, що нещодавно вийшла у світ у тернопільському видавництві “Підручники і посібники” нова збірка Анатолія Житкевича “Я серце в пісню переллю”. Отже, з’явилось ще п’ятдесят нових пісень для дітей та молоді, які, я вірю, знайдуть своїх пошанувальників і виконавців. Бо не можуть залишити байдужими ось хоч би такі стрічки:

І скільки б мені ще не жити,

Веселу й до болю сумну,

Я буду довіку любити,

Бо маю тебе одну.

Моя Україно, моя Батьківщино,

Маю тебе одну.

Або:

Кирилівка, Кирилівка,

Аж в грудях запекло.

Кирилівка, Кирилівка –

Шевченкове село.

Від гомону до клекоту

Зростає горда суть,

Що всі дороги Всесвіту

В Кирилівку ведуть.

Я впевнена, що у новій збірці Анатолія Житкевича ви знайдете чимало цікавих пісень. Одні лише назви їх говорять багато, а це: “Усі ми діти Бога”, “Срібний передзвін”, “Дороги вчать життя”, “Якби я був гетьманом”, “Манлива радість чужини”, “Слід Божої матері”, “Мамо, весна над садом” та інші.

Я не стала б просто хвалити колегу по перу, якби не знала, якою популярністю користуються його пісні в Україні, бо, крім того, що близько десяти з них входять до шкільних програм та підручників, затверджених Міністерством освіти і науки України, їх ще й часто виконують на міжнародних конкурсах дитячої пісні і навіть у всесвітньовідомому Голлівуді.

А чому б і не виконувати, коли пісні пана Анатолія цікаві за змістом, а також мелодійні, ритмічні, захоплюючі. Їх люблять співати діти і з задоволенням слухають дорослі. Вони прості і правдиві. Досить ознайомитися зі змістом пісні “Чому не я упав з коня?”, в якій відображено правдиві історичні події, які розгорталися в різні часи в Україні. Прочитаймо ж декілька стрічок:

Болить душа моя щодня,

Болить, немов поранена.

Чому не я упав з коня

Від шаблі бусурманина?

Чому, чому під Хотином

В ту пору грізну, люту

Не в мене вцілила стріла,

Лиха стріла з отрутою?

Це сторінки історії нашої Батьківщини. У 1621 році під Хотином у битві з бусурманами було поранено стрілою з отрутою одного з найславніших гетьманів України Петра Сагайдачного.

Скажу відверто, що так ґрунтовно відобразити важливі історичні події в пісні – справа не з легких.

Хотілось би, щоб такі збірки, як “Я серце в пісню переллю”, були в бібліотеці кожної школи, і не тільки в Україні, але й у школах українознавства там, де живуть розсіяні по всьому світі мільйони українців.

Випереджаю події, але знаю, що в пана Анатолія вже є готова до друку наступна збірка пісень під назвою “Дві стежини”, де митець зібрав пісні про церкву і школу. Тому й така назва. А ось і слова першої з них:

В синім небі ключі журавлині,

Не летіли, а наче пливли.

Й пригадали мені ті стежини,

Що до церкви й до школи вели.

Стежини, мої дві стежини,

Що до церкви й до школи вели.

Надіюсь, що митець зуміє, як це він робить постійно, за два наступні роки заробити кошти на її видрукування. В одній із своїх збірок пісень Анатолій Житкевич пише, що обрав собі пару по любові, і цією любов’ю є для нього пісня, бо пісня – це цілюща вода для душі і серця. І слава Богу, що твориться, бо, як зізнається сам поет, – пісень ніколи не буде багато.

Хто бажав би набути ці, видані у прекрасному мистецькому оформленні збірки пісень, може звернутися до автора на адресу:

Anatoliy Zhytkivych

500 Scarlett Rd., Apt. 909

Toronto, Ontario, M9P 2S1

Tel. 416-614-7176

P.S. За тиждень до Нового року Анатолія Житкевича прийняли в Національну спілку письменників України. Тож нехай Вам твориться від душі і серця!

Стефанія Гурко, Торонто

Грайтеся, люди – бо нас не буде!

Зменшення народжуваності в Україні почалося ще в 1952 році. Однак до кінця 80-х рівень народжуваності забезпечував хоча й невисокий, але приріст загальної чисельності населення. За роки незалежності ситуація з народжуваністю погіршилася майже вдвічі. Максимальна чисельність жителів України у 1992 році – 52,2 мільйони, а станом на 1 листопада 2006 року в країні залишилося 46,7 мільйонів.

Подібні демографічні тенденції спостерігаються впродовж останніх 2-3 десятиліть практично в усіх державах Європи, а також у Росії й у Японії. У США наразі ситуація стабільна, але це результат, насамперед, міграції та досі високої народжуваності серед вихідців з Азії, а особливо – з Латинської Америки. Частина ж білих у США неухильно знижується.

Більшість сучасних молодих чоловіків і жінок воліють мати в родині не більше одного-двох дітей. Але частина жінок не має дітей взагалі, тому що вони не заміжні. А значна кількість подружніх пар не мають потомства з причини безпліддя чоловіка чи дружини – в Україні у 2006 році нараховувалося 870 тисяч таких пар. Тому на одну жінку припадає по 1,2 дитини в Україні та Росії, і по 1,2-1,5 у багатьох європейських країнах.

Проте, починаючи з 2002 року, в Україні відбувається невелике збільшення народжуваності. Однак, на думку завідувачки відділенням демографічної економіки Інституту демографії НАНУ Валентини Стещенко, незначне підвищення зовсім не пов'язане з тим, що українки вирішили народжувати більше дітей. На статистичний ріст вплинули два фактори.

По-перше, у зв'язку з поліпшенням за останні 5 років життя українців "ті, хто не народив перших дітей у 90-х, почали народжувати у 2000-х роках". По-друге, у 1983-1987 роки в Україні відбувся стрибок народжуваності, і дівчата, що народилися тоді, досягли до 2003 року свого дітородного віку (20-25 років). За кілька років цей дітородний "резерв" буде вичерпано. Починаючи з 2010 року має відбуватися істотне зменшення кількості новонароджених у зв'язку з тим, що дітородний вік вступають жінки, що народилися на початку минулого століття. Найближча перспектива, на думку фахівців Інституту демографії, така: до 2050 року в Україні залишиться 35 млн. жителів.

Наостанок – про не дуже далекі демографічні перспективи. Якщо після 2050 року в Україні збережеться показник народжуваності жінок у 1,2 дитини (а передумов для змін немає), кожне покоління дітей буде менше за покоління батьків у 1,6-1,7 разів. Четверте покоління – приблизно за 100 років – скоротиться більше ніж у 7 разів. У середині наступного століття в Україні залишиться 4,5 млн. жителів. Ще за сто років – близько 600 тисяч.

Уявляєте, у Києві проживає 50 тисяч чоловік, у Донецьку, Львові, Дніпропетровську, Харкові, Одесі – по 20 тисяч, велика кількість менших міст – безлюдні.

Юрій Глухов

Пеніна увіковічили в церкві

На одній із незакінчених фресок у храмі Пресвятої Богородиці в містечку Аксуполі на півночі Греції з'явилося зображення вождя Жовтневої революції Володимира Леніна. Як повідомляє РІА "Новости" з посиланням на грецькі телеканали, на фресці той стриже бороду святителю Луці. Ця сценка символізує переслідування Церкви з боку більшовиків. Російський архієпископ Лука Войно-Ясенецький (1877-1961), священнослужитель, сповідувач, відомий хірург і теоретик медицини, є одним із шанованих святих у сучасній Греції. Окрім Леніна, на фресках у храмі зображено учасників Іхетуанського повстання в Китаї (1900), котрі вбивають православних співгромадян.

Автор фресок Костас Вафіадіс наполягає, що такі зображення допустимі, якщо вони є частиною сюжетів, які показують страждання святих мучеників і сповідувачів. "Церква не забороняє самовираження", – вважає настоятель церкви отець Дорофій.

Утім правлячий архієрей митрополит Спиридон, якому підпорядкований храм, уже висловив своє неприйняття такого самовираження. Митрополит заявив про намір притягти церковнослужителів, які провинилися, до відповідальності. "Профанацією" назвав сюжети церковного розпису й місцевий представник світської влади, номарх (губернатор) Салонік Панайотіс Псоміадіс. До його думки долучилися й інші грецькі богослови та громадські діячі.

Христос, Богоматір і святі – не єдині персонажі, яких упродовж багатовікової історії церковного живопису зображали на фресках, мозаїках та іконах. Так, щоразу іконописці малювали не тільки мучеників, а й тих, хто був винен у їхній смерті.

Непоодинокі в церковному живописі й зображення історичних діячів – римських і візантійських імператорів, православних і язичницьких монархів, часом й античних філософів та інших персонажів – і позитивних, і негативних із погляду церковного переказу та ставлення вірних

CHIN Radio - 97.9 FM

Українська радіопрограма в Оттаві

П'ятниця з 10:00 до 11:00 вечора
та субота з 8:00 до 9:00 ранку

Віктор Федорович в деякому сенсі визначний: піероку у кріслі прем'єра – це вам не жарт. Хоча саме жартами, до того ж з відверто "прем'єрським ухилом" непогано поповнився арсенал українців за останні шість місяців.

Серпень 2006 - Є така народна прикмета: Янукович стає прем'єр-міністром України за два роки до революції.

Вересень 2006 - Після тривалих консультацій були визначені 3 стратегічні цілі в діяльності уряду Януковича:

1. Максимально обпаскудити попередників.
2. Максимально надавати обіцянок.
3. Встигти вчасно "зліняти".

Жовтень 2006 - "Наша задача - відбити руки тим, хто тягнеться до бюджетних грошей", - сказав Янукович. Бідні Азаров і Ахметов – їм уже замовили титанові протези!

Листопад 2006 - 1-й місяць прем'єрства Януковича: Янукович дивується програмі президента Ющенка!

2-й місяць прем'єрства Януковича: Янукович дивується указам президента Ющенка!

3-й місяць прем'єрства Януковича: Янукович дивується, чому прізвище президента - Ющенко!

Грудень 2006 – Куме! А чого це Янукович перед поїздкою в Америку поїхав у Москву?

– Так тут йому пишуть, що потрібно сказати, а в Москві – яким тоном, жестами і мімікою.

Вчора стало відомо, що проект бюджету України на 2007 рік зберігався в комп'ютері Азарова у папці "приколи".

– Як це прем'єр вмовив президента підписати бюджет?

– А він пообіцяв Ющенку дістати дефіцитні запчастини для його мотоцикла.

Січень 2007 - Після того, як Янукович прибув на Всесвітній економічний форум у Давос, він всю ніч промучився в готелі через голосну музику. Виявляється, це Яценюк оселився в сусідньому номері й до ранку крутив пісню "Разом нас багато, нас не подолати".

Ющенко каже Януковичу:
-Я вимагаю звільнити Рудьковського!
-Я не можу.
-Чому?
-Він працює міністром як приватна особа.

Лютий 2007 - У видавництві "Весела думка" вийшло повне зібрання творів Достоевського у перекладі Януковича. Кажуть, що людина живе в народній пам'яті стільки, скільки живі анекдоти про неї.

Тож є всі шанси, що Віктор Федорович як одностудець Достоевського у тому, що "завжди перемагає краса", та ще й з його любов'ю до великої російської поетеси Анни Ахматової житиме в народній пам'яті ще довго.

І кінці у воду. Як в Атлантиді

Слухав якимось Ірину Білик. "Може, дам, може, ні, – співає. – Може, дам..." Невизначеність, непевність. Як обгризені нинішні функції Президента. Чисто тобі принц Гамлет. Данія. А ми ж в Україні. Прислухався до ще однієї співачки дів. "Штопор", як каже сплюсар Гайдук, маючи вранці проблеми з головою. Ні для душі, ні для тіла. А були ж пісні зрозумілі та прозорі, як гомін народної душі: "Ішов раз відважний гайовий до лісу в темну ніч..."

Сидиш, насолоджуєшся. А який підтекст між рядками! Чого це той гайовий проти ночі попхався в нетрі? Ловити браконьєрів? Хтось "настукав", що стріляти диків приїхали нардепи з антикризової коаліції? Але щоб їх ловити, потрібна ухвала Конституційного Суду. Отого, що збирається раз у непарні роки. Насправді ж гайовий ішов на нелегальний лісопал. Бригада лісорубів надіслала нарочного повідомити, що вантажні роботи завершено, ділову деревину час відправляти куди слід.

До речі, для ясності. В паперах писали: реалізація відходів на дрова. Різниця в цінах йшла, зрозуміло, лісничому та його керівництву. Зрештою, це не секрет. Особливо добре знають його "лиси" Карпати й нинішні філантропи, які жертвують по десятці на храми. А лісоруби одержували на горілку за надурочні. Й усі щасливі.

До слова, нехай вас не збиває з пантелику пісенний рядочок: "За ним дівчина горда йшла, і гарна була, як ружа". І не довіряйте тому, що "він її за ручку взяв, до серця пригортав". По-перше, що це за горда й таке інше "ружа", яка поночі волочиться за гайовим? По-друге, навіть якби котра й мала таке збочення, то навіщо їй у темряві – в око плюнь! – було йти вглиб лісу? Щоб помилуватися з жонатим розпусником, достатньо було й альтанки на узліссі.

А далі картину подано в розрахунок на слідство: "Назустріч їм серна бігла стежкою поплід ліс..." І що ж робить посадова особа, яка перед електоратом відповідає за збереження та примноження фауни? "Він вимірів і вистрілив, і прямо в груди її вцілів".

І то не серни, бо її взагалі не було. Та й темрява гаспидна. Він влучив у "гарну ружу", яка пленталася за лісничим ззаду. Тільки жовторотий випускник юрфаку або заматерілий хабарник із прокуратури може прийняти версію нещасного випадку. Мовляв, мисливець фатально вистрілив на шерхт. Локшина на вуха. Кожен, причетний до служби в лісі, знає: постріл на звук – це тюрма.

Зрозуміло, що "відважний гайовий" убив жінку при здоровому розумі й попередньо обміркувавши свої дії. Дехто з незалежних фахівців схильний вважати, що "ружа" шантажувала лісничого стосовно злочинного вирубування деревини. Вимагала, щоб він кинув дружину з трьома дітками й узяв шлюб із нею. Не на того натрапила шльондра! Міцна сім'я – міцна держава! Це не парканне передвиборне гасло, а сама суть вихованого патріота. Щоправда, він міг відкупитися, а не вбивати – машиною-другою кругляку, кроквами на нову стайню чи замовити на тартаку паркет для хати.

Шкода, звісно, що "ніч така чудова, а він її убив". До речі, в пісенному звіті про мордерство, що його склав по гарячих слідах поет-опер, ідеться і про свідків. Слідство не звернуло на це належної уваги, а дарма. Пам'ятаєте: "І бачив все це соловей в лузі на калині. Він бачив, лиш не говорив". Принаймні хоча б з'ясували, чи в селі часом немає чоловіка на прізвище Соловей. А те, що він не говорив, так це, як мовиться, і коню понятно. А ви патякали б, якби вам у скроню – або стосик грошей, або дубельтівку з жаканами?!

Можна припустити, що невдовзі соловей кудись перелетить із цих місць. А в жовтій пресі повідомлять: так, мовляв, і так, солов'ї відлетіли. Їм, баче, пора.

І гайовому пора. Він вступив у завзяту партію, субсидує гаряче слово правди її речників. Готується в нардепи, щоб звалити на свої в'язи тягар недоторканності. Це на той випадок, якщо комусь спаде залучити у свідки солов'я та переглянути справу. І кінці у воду. Як в Атлантиді.

Володимир Пальцун

